

Uzgodnienie stanowisk w Sieradzu

Rzecznik prasowy wojewody sieradzkiego przekazał nam informacje następującej treści: „W dniu 21 października 1981 roku w Urzędzie Wojewódzkim w Sieradzu prowadzone były w grupach tematycznych negocjacje między przedstawicielami ministerstwa Administracji, Gospodarki, Terenowej i Ochrony Środowiska (Tadeusz Kulikowski — dyrektor departamentu, handlu wewnętrznego i usług (Jerzy Przybylski) — naczelnik wydziału, Centrali Przemysłu Mięsnego (Witold Peret — dyrektor) oraz Zjednoczenia PKS (Wawrzyniec Polakowski — zastępca dyrektora) z licznymi przedstawicielami NSZZ „Solidarność” z terenu woj. sieradzkiego przy współudziale wojewody sieradzkiego i przedstawicieli wojewódzkiego jednostek gospodarczych i handlowych. W pracach wszystkich zespołów uczestniczyło łącznie ponad 60 przedstawicieli władz regionalnych i zakładowych „Solidarności”. Efektem negocjacji jest przyjęcie ustaleń, zmierzających do poprawy w następujących zagadnieniach: — zaopatrzenie ludności w gaz bezprzewodowy — funkcjonowanie autobusowej komunikacji miejskiej i poza miejskiej, — zaopatrzenie w samochodywozy części zamienne, ogumienie i akumulatory głównie do autobusów, — zaopatrzenie w mięso i jego przetwory. Przyjęte ustalenia zapewniają realizację postulatów załóg pracowniczych, a jednocześnie świadczą o zrozumieniu trudności naszej gospodarki. W najważniejszych tematach tj. zaopatrzenia w mięso i jego przetwory przyjęto wspólne rozwiązania na miarę istniejących możliwości. Obrady zakończone zostały pełnym uzgodnieniem stanowisk czemu dane wyraz w podpisanych wspólnie protokołach ustaleń”. J. MICHALAK

Rozmowy J. Wójcicki w Waszyngtonie

21 bm. w Waszyngtonie przebywał wiceminister spraw zagranicznych Józef Wójcicki. Złożył on wizytę w Departamencie Stanu, gdzie przeprowadził rozmowy z podsekretarzem stanu Allanem Holmesem i Johnem Scanlanem. Tematem rozmów były stosunki polsko-amerykańskie oraz szereg problemów międzynarodowych interesujących obie strony, w tym sprawa konferencji madryckiej.

J. Wójcicki złożył również wizytę w Kongresie Stanów Zjednoczonych, gdzie odbył rozmowy z przewodniczącym Komitetu Spraw Zagranicznych Izby Reprezentantów, C. Zablockim.

SPOTKANIE AKTYWU POLITYCZNO-GOSPODARCZEGO Z J. GŁÓWCZYKIEM

Ceny, rekompensaty, handel zagraniczny

Wczoraj z inicjatywy KD PZPR — Śródmieście, odbyło się spotkanie aktywów polityczno-gospodarczych nie tylko działaczy śródmiejskiej, ale i zastępcy członka Biura Politycznego KC PZPR, nacelnym redaktorem „Żyła Gospodarczego” — JANEM GŁÓWCZYKIEM. Spotkanie, prowadzone przez I sekretarza KD — K. STRYJSKIEGO przebiegało na zasadzie — pytanie — odpowiedź. Tematem były oczywiście sprawy gospodarcze.

Wątpliwości zebranych dotyczyły prawie każdej dziedziny naszego życia gospodarczego, a w szczególności oczekiwań w najbliższym czasie zmiany cen zaopatrzeniowych, detalicznych, rekompensat itp.

J. Głowczyk zapoznał zebranych z rozciąganiem w czasie, niemniej istniejącym, harmonogramem zmian cen zaopatrzeniowych. Zmiana cen zaopatrzeniowych bez uregulowania cen detalicznych komplikuje, zdaniem mówcy, wprowadzanie reformy, ale jej nie uniemożliwia. Do końca roku mają być uzgodnione ceny kooperacyjne, do końca kwietnia ceny szczegółowe, które od 1 czerwca wejdą w życie. Wada jest fakt, że przedsiębiorstwa nie mogą, nie dysponując cenami szczegółowymi przynajmniej nie jeszcze do ewentualnych kosztów.

Ceny zaopatrzeniowe nie będą niezmiennie, trzeba będzie je regulować, korygować w zależności od potrzeb.

Na pytania kiedy wreszcie przedsiębiorstwa dysponować będą licznymi niezbędnymi ustawami (np. o samofinansowaniu się przedsiębiorstw, o opodatkowaniu itp.), red. J. Głowczyk przypominał o tym, że wprowadzenie reformy w ciągu roku jest historią karkołomną, ale mimo wszystko, trzeba z nią wchodzić. Nie należy się dziwić występującym tu i ówdzie opóźnieniom.

Na pytanie jak będzie miało wpływ na poziom życia ludności w najbliższym czasie przedstawiały się naszej gospodarce, padła odpowiedź o trzech możliwych wariantach: — pesymistycznym, jeśli dochód narodowy będzie w dalszym ciągu spadał, w miarę realizowania, jeśli dochód narodowy utrzyma się na poziomie tegorocznego i optymistycznym zakładającym wzrost dochodu narodowego w 1982 r. o 5-6 proc. — Szczęściem będzie — stwierdził mówca — utrzymanie w 1982 roku poziomu tegorocznego. Zasadniczą sprawą będzie przyhamowanie spadku dochodu. Tu nastąpiły znane nam argumenty dotyczące konieczności wzrostu wydobycia węgla. Reforma na obecnym etapie zależy więc od węgla.

Mówiąc o rekompensatach, J. Głowczyk podkreślił, że wzrost rekompensat to wzrost nie pokrytego pieniądza na rynku w wysokości od 500 do 700 miliardów. Jeden z projektów przewiduje nieuregulowanie ok. 20-30 mld. Dotyczy to grup najwyżej zarabiających.

Sporo czasu wczoraj poświęcono handlowi zagranicznemu, naszym obrotom z krajami kapitalistycznymi i socjalistycznymi; a szczególnie z ZSRR. Padł wniosek o

W Moskwie zakończył obrady kongres MOD

W czwartek w Moskwie zakończył obrady IX Kongres Międzynarodowej Organizacji Dziennikarzy. Jego uczestnicy przyjęli końcowy dokument oceniający działalność MOD w okresie między VIII i IX Kongresem tej organizacji oraz wytyczyli jej zadania na najbliższy okres. Zwrócił się także z apelem do wszystkich postępujących sił na świecie o dołożenie wszelkich wysiłków w celu utrzymania pokoju i niedopuszczenia do wybuchu wojny atomowej.

W obradach IX Kongresu MOD uczestniczyło około 400 delegatów i obserwatorów ze 110 krajów.

SPOTKANIE POSŁÓW — NAUCZYCIELE

Nie walczymy o „miskę”...

Z inicjatywy Frontu Jedności Narodu odbyło się wczoraj spotkanie posłów z naszego województwa z nauczycielami — poświęcone problemom, jakie wywołała sprawa nowej Karty Nauczyciela. Perypetie związane z wejściem w życie tej Karty przedstawiliśmy szeroko we wczorajszym numerze „DE”. Również przybyli na spotkanie nauczyciele szczegółowo, w słowach pełnych gorzkości mówili posłom o losach nauczycielskiego projektu Karty, zwiastujących z nią nadziei — o bolączkach dnia powszedniego i tym wszystkim co spowodowało upadek rangi zawodu nauczycielskiego, któremu naysławniejsza Karta miała wreszcie właściwy wymiar.

Nauczyciele przedstawili powody i argumenty na rzecz swojego protestu, gotowości strajkowej wynikającej z niezadowolenia całego środowiska sposobem w jaki dokonano zmian w uzgodnionym już z nauczycielami projekcie Karty. Do wielu problemów i głosów z tego spotkania powrócimy w oddziel-

nym materiale. Dziś chcielibyśmy podkreślić, że posłowie z uwagą przysłuchali się tym głosom i opiniom, toteż z pewnością znajdą one swoje odbicie w debacie sejmowej na temat Karty. Nauczyciele natomiast kładli w swych wystąpieniach szczególny akcent na zrozumienie motywów ich działania — tego, że nie walczą o „miskę”, o samą tylko finansową satysfakcję dla swojego zawodu, ale o należyte inwestowanie w oświatę, które nie było dotąd, ale być musi, inwestowaniem w dobro państwa, w dobro przyszłych pokoleń.

Na koniec warto jeszcze dodać, że spotkanie to było pierwszym od wielu lat — lecz nie ostatnim — spotkaniem tego typu i w takim gronie.

W najbliższy poniedziałek poruszone podczas wczorajszego spotkania problemy będą tematem posiedzenia Wojewódzkiego Zespołu Powszechnego, który prześle swoją opinię do sejmowej Komisji Oświaty i Wychowania.

SI.

We Wrocławiu wygasa stan napięcia

(Dokończenie ze str. 1)

nie milicji za prowokację, ostro zaprzestawiając, ale nie popart strajku MPK. Wczoraj przed południem milicja zwolniła zatrzymanych, kierując sprawę kolarstwa ulotek do kolegium. Z zatrzymanego samochodu wymontowano 18 kas z nagraniami. O godz. 15 wyjechały znów na ulice tramwaje i autobusy. Strajk został przerwany. Warto dodać, że pogotowie strajkowe trwa nadal w MPK. Incydent z wozem „Solidarność” był kropli, która przepełniła kielich gorzkości. Zbiegł się on bowiem z wrznięciem w wielu zakładach przemysłowych Wrocławia na tle wadliwej regulacji i zaopatrzenia w żywność.

Niestety, dziennik telewizyjny informując w środę o „zamieszaniach” we Wrocławiu, mocno przesadził. Nikt nikogo nie pobił, nie było żadnych ekscesów poza lokalnym spleciem. W każdym razie wrocławianie długo pamiętają będą październikowe wydarzenia w ich mieście.

MACIEJ BILEWICZ „Słowo Polskie”

Wojewoda wrocławski odwołał wydaną przedwczoraj zakaz odbywania zgromadzeń i gromadzenia się osób na ulicach, placach i miejscach publicznych. Dopyta wojewoda wrocławskiego powzięła została w związku z normalizacją życia w mieście, przestrzeganiem przez obywateli ład i porządku społecznego. (PAP)

ZAPOWIEDŹ WSPÓŁPRACY

(Dokończenie ze str. 1)

przemysłowe, może zaowocować, i to dostatecznie szybko, zwiększonymi dostawami do punktów skupu trzody chlewnej, a więc poprawą zaopatrzenia Łodzi i innych miast w mięso, przynajmniej w ilościach określanych kartkową reglamentacją.

Jak już informowaliśmy, taka koncepcja została przedstawiona w ubiegłą sobotę w czasie spotkania w Urzędzie Miasta Łodzi z udziałem prezesa Józefa Niewiadomskiego, przewodniczącego ZR NSZZ „Solidarność” Ziemi Łódzkiej, Andrzeja Słowika i przedstawicieli władz czterech ościennych województw. Łódzka inicjatywa wyprzedziła zamierzenia rządu, o których donosiła czwartkowa prasa, w relacjach z konferencji w Urzędzie Rady Ministrów. Są podstawy do stwierdzenia, że w pewnym stopniu nawet data spotkania do analogicznego wystąpienia rządu, właśnie w oparciu o doświadczenia w łódzkiej makroregionie obejmującym teren dawnego województwa łódzkiego.

Wczoraj w Urzędzie Miasta odbyło się kolejne spotkanie przedstawicieli zainteresowanych województw z udziałem delegacji ZR NSZZ „Solidarność” Ziemi Łódzkiej. Na spotkanie to przybyli doskonale przygotowani przedstawiciele województwa sieradzkiego, dysponujący nie tylko pełnym rozpoznanieniem własnych możliwości poprawy dostaw mięsa i potrzeb rolników swego terenu, ale również upoważnieni do podejmowania wszelkich decyzji, aby wspólnie wypracowywana koncepcja była tak najszybciej realizowana. Oczywiście, nie oznacza to, że skierowanie dostrzegają same blaski omawianej sprawy. W tak trudnej i skomplikowanej sytuacji, społeczno-gospodarczej, jaką przeżywamy, chyba nie ma i nie może być drogi wyjścia z kryzysu, który wszystkich by zadowalał, nie podlegając za sobą obawom niekorzystnych skutków, nie udokumentował jednak, że krytyczny stosunek do sprawy, wcale nie musi przeszkadzać w realizowaniu przedsięwzięcia podjętowanego żywym interesem społecznym.

nie tylko jednej wsi, gminy czy województwa. Dzięki takiej postawie od razu przystąpiono do praktycznej realizacji współpracy Łodzi z woj. sieradzkim, zmierzając do poprawy zaopatrzenia rynku żywnościowego poprzez zwiększenie dostaw materiałów potrzebnych rolnikom.

Niestety, nie da się tego samego powiedzieć o województwach sieradzkim i łódzkim, a już na pewno łódzkim, które dąży do całkowitego lekceważenia łódzkiej inicjatywy nie przysyłając na spotkanie swoich przedstawicieli. Odnosi się wrażenie, że w Sieradzkim i Piotrkowskim przed władzami nieprzysłała sama trudność uniemożliwiająca wręcz rzetelne rozpatrzenie łódzkiej oferty. A może po prostu odpowiedź urzędniczą wykonującą tam pracę myślową trochę nie w tę stronę.

Obrady „Solidarności”

(Dokończenie ze str. 1)

Przed przystąpieniem do pierwszego punktu programu — zapoznania członków KK z nasłajacymi — mi się — jak to stwierdzono — przykładami represjonowania aktywistów związkowych, a także akcjami prowokacyjnymi wobec związku. Chodzi tu o wydarzenia w Katowicach i we Wrocławiu.

W dyskusji na ten temat wyłożyli się dwa nurty. Pierwszy wyrażał opinie, iż władza neguje uścisławiania zmierzające do opowiadania kryzysu i kontynuacji dialogu ze społeczeństwem. Jedyną odpowiedzią na to, według niektórych mówców, jest podejmowanie przez członków „Solidarności” różnego rodzaju akcji protestacyjnych, do strajku generalnego włącznie. Drugi nurt — bardziej realistyczny — uwypuklał występujące we władzach PRL sily, które sprzyjają odnowie oraz konieczności dalsze-

go obojętnego współdziałania. W tym kontekście podnoszona była także kwestia nie zawsze odpowiedzialnej treści prasy związkowej, która niepotrzebnie występuje przeciwko naszym sojusznikom międzynarodowym.

Mieszane uczucia wzbudziła przedstawiona przez Grzegorza Palke propozycja ujednolicenia w całym kraju reglamentacji przydziału mięsa i jego przetworów. Pierwszy dzień obrad KK zakończyło przedstawienie przez Lecha Waleśa sprawozdanie z pobytu delegacji „Solidarności” we Francji. Obrady kontynuowane będą 23 bm. (PAP)

Nadal trwają strajki

(Dokończenie ze str. 1)

Trwa rozpoczęta 16 bm. gotowość strajkowa w woj. wrocławskim podjęta na znak protestu przeciw pogarszającemu się zaopatrzeniu w artykuły pierwszej potrzeby, przede wszystkim w mięso.

22 bm. w woj. tarnobrzelskim strajkowało 15 zakładów pracy wyrażając w ten sposób swoje niezadowolenie z przebiegu negocjacji dotyczących spraw zaopatrzenia rynku. Bardzo charakterystyczny jest list otwarty skierowany do społeczeństwa woj. piotrkowskiego przez pracowników Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Handlu Wewnętrznego w Piotrkowie Trybunalskim. W liście handlowcy stanowczo protestują przeciwko agresywności społeczeństwa w stosunku do pracowników handlu.

Kontrola ujawniają ukrytą benzynę

Od wielu już dni trwa w Łodzi benzynowa „gorączka”, której widoczną oznaką są tasemcowe kolejki przed stacjami CPN. Mimo ograniczeń wielu posiadaczom samochodów udało się zgromadzić zapasy paliwa znacznie przekraczające pojemność baków. Zapasy te przechowywane są w garażach, komórkach, piwnicach a nawet na strychach. Niektóre budynki są w ten sposób wypełnione jakby ładunkiem wybuchowym.

Ostatnio prezydent Łodzi polecił władzom administracyjnym dzielnice, aby wspólnie ze służbą pożarną przeprowadziły kontrole komórek i piwnic w domach mieszkalnych. Przepisy przeciwpożarowe kategorycznie zabraniają gromadzenia materiałów palnych i paliw w powyższych warunkach. Ujawnienie tego rodzaju praktyk łączy się z odpowiedzialnością karną.

Jednocześnie przepisy zezwalają strażakom na przeprowadzenie kontroli w budynkach gospodarczych, aby jednak spenetrować prywatne pomieszczenia, potrzebne jest na-

Kontrola ujawniają ukrytą benzynę

kaz prokuratorski. Tymczasem wystarczy niekiedy iskra elektryczna, lub niedopałek papierosa, by nawet duży budynek wyleciał w powietrze. Łódzianie zaś coraz częściej informują nas o benzynowych oparach ulatniających się z różnych pomieszczeń. W tej sytuacji nie można ograniczyć się wyłącznie do ostrzeżeń i apeł. Potrzebne jest ostre i natychmiastowe przeciwdziałanie. (sk)

KRONIKA WARSZAWY

● Godz. 10.40. Na skrzyżowaniu ulicy Żelazkiej i Teresy kierowca „Moskwicza” Marian B. potrącił na przejeździe dla pieszych Mariana R. Pieszy doznał obrażeń głowy.

● Godz. 12.35. Kierowca „Tarnanem” Wiesław M. na ulicy Żeromskiego przy Kometce spowodował zdarzenie z „Warszawą” w wyniku czego pasażerka Krystyna G. doznała złamania żeber. Straty materialne 10 tys. zł.

● Godz. 13.35. Stojąca na wyspach tramwajowa (ul. Armii Czerwonej — Sztetna) Pioniera W. lat 66 podczas otwierania paraski zjechała z toru i uderzyła w burtę autobusu. W wyniku czego pasażerka Krystyna G. doznała złamania żeber. Straty materialne 10 tys. zł.

● Godz. 15.45. Na ulicy Gdańskiej przy C. Skłodowskiej kierowca „Stara” Andrzej T. spowodował zdarzenie z „Maluchem” jego kierowca oraz pasażerka doznały obrażeń ciała i przebiegu.

● Godz. 15.50. W Strękowie na ulicy Sienkiewicza przy trasie E-13 motocyklista Zbigniew K. lat 23 jadąc za szybko, podczas wyprzedzania wozu konnego zaciął kołem o tego koła i przekroczył siłę do rowu. Motocyklista poniósł śmierć na miejscu. (ch)

Redaktor donosowy — Henryk Chwałek.
Redaktor techniczny — Krzysztof Sychalski.

SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT • SPORT

Z BÓNKIEM WE WROCŁAWIU

W Łodzi ŁKS gra z Legią

To już 18 kolejka ekstraklasy, która rozegrana zostanie w najbliższą sobotę. A więc do zakończenia sezonu w rozgrywkach pozostały jeszcze trzy serie mistrzowskich spotkań i poznamy lidera rywalizacji na półmetku. Tak się złożyło, że oba łódzkie kluby spotykają się z zespołami, z którymi sąsiadują w ligowej tabeli. ŁKS (9 lokata) podejmuje na własnym boisku warszawską Legię (10 miejsce). Spotkanie to dla obu zespołów ma duże znaczenie. Wygrana pozwoli na utrzymanie kontaktu z czołówką, natomiast przegrana spycha jeden z nich do strefy spadkowej. Jest więc o co walczyć, z czego doskonale zdają sobie sprawę zarówno zawodnicy, jak i trener. Leszek Jezerski, Ponadto łódzka jedynastka zachęca fanów zrealizować się na fekalny występ przeciwko Wile. Można było przeczyć z Krakowa zwyciężąc co najmniej remis, a tymczasem skończyło się na stracie obu punktów. Warszawska Legia po nieudanym występie pucharowym, zechce przekonać swoich sympatyków, że można na nią liczyć. Podkreślamy, że można na nią liczyć, w naszym mieście w rundzie jesiennej, trener Kazimierz Górski musiał uznać wyższość mistrza Polski — Widzewa, przegrywając 0:2. Nie mielibyśmy nie przeciwko temu, żeby takim samym rezultatem zakończyła się ligowa potyczka pomiędzy Łodzią i ŁKS — korzyścią oczywiście dla gospodarzy. Legia to jednak doświadczona drużyna mająca w swoim składzie reprezentantów Polski, nie prezentująca jednak takiej dyspozycji, jakiej można by się było spodziewać biorąc pod uwagę skład personalny. Głównie słabo grają zwiastują w meczach wyjazdowych.

Metoda jedenastki ŁKS, choć nie weszła w tym spotkaniu w rolę faworyta, stała jednak na zdobywcę komplectu punktów. Rzecz tylko w tym, że należy utwierdzić we własnej umiejętności i bardziej odpowie-

W SKROCIE

● Po trzech rundach rozgrywania w Port Chester (USA) drużynowych mistrzostw świata w brydżu sportowym, liderami są zespoły Polski i Wielkiej Brytanii. Oble reprezentacje zdobyły po 43 pkt.

● W międzynarodowym meczu w piłce ręcznej kobiet drużyna Polski pokonała Szwecję 15:13 (6:7).

● W Łubowie, w pierwszym meczu drugiej rundy piłkarskiego Pucharu Europy, Benfica zremisowała z Bayernem Monachium 0:0, a FC Porto w PZP wygrał na własnym boisku z AS Roma 2:0 (0:0).

Kalendarzyk KIBICA

PIĄTEK
HOKAJ NA ŁODZI. I liga: ŁKS — Podhale Nowy Targ, ul. Wrocławska, godz. 18.
PIŁKA SIATKOWA. Turniej o puchar dziekana Chemi Społ. PL, ul. Koszów Górskich, godz. 18.40 (w sobotę godz. 14, w niedzielę 4.30).
SOBOTA
TENIS STOŁOWY. I liga mężczyzn: Włókniarz — AZS Gliwice, ul. 3 Marca, godz. 15.30 (w niedzielę 4.30).
NIEDZIELA
PIŁKA KOSZYKOWA. I-ligowe derby kobiet: ŁKS — Włókniarz, ul. Wrocławska, godz. 16.
PIŁKA NOŻNA. III liga: Włókniarz — Ursus — Włókniarz, ul. Wrocławska, godz. 16.
PIŁKA NOŻNA. III liga: Włókniarz — Ursus — Włókniarz, ul. Wrocławska, godz. 16.

„Szarotki” na łódzkim lodzie

Hokeiści ŁKS zakończyli pierwszą rundę rozgrywek o mistrzostwo punkty na VIII miejscu w tabeli. Na 9 rozegranych spotkań zwyciężyli w trzech z Naprzędem, Cracovią i Balatonem, mając w dorobku 6 punktów.

Dziś lodzianie zainaugurują II rundę mistrzostw spotkań podejmując na lodowisku Pałacu Sportowego 11-krotnego mistrza Polski i drugi zespół ekstraklasy w ubiegłorocznym sezonie — nowotarskie Podhale. „Szarotki” nadal należą do kandydatów do mistrzowskiego tytułu.

Pozostałe mecze walczy: Cracovia — Polonia Bytom, GKS Katowice — GKS Tychy, Naprzód Janów — Balaton Katowice, Budowlani Bydgoszcz — Zagłębie Sosnowiec.

PIERWSZOLIGOWE DERBY KOSZYKAREK

Z imprez sportowych, które odbędą się w końcu bieżącego tygodnia w naszym mieście, wiele zainteresowania wywołują szczególnie wśród sympatyków koszykówki, pierwszoligowe spotkanie żeńskich zespołów ŁKS i pabianickiego Włókniarza. Pojedynek ten, inaugurujący pierwszoligowy sezon w Łodzi, odbędzie się w hali przy al. Unii w niedzielę (początek godz. 16).

Włókniarz zaprasza

Działacze sekcji kolarskiej łódzkiego Włókniarza w ramach naboru do sekcji organizują w każdą sobotę na własnym stadionie przy ul. 3 Marca ogólnodostępne wyścigi kolarskie.

Kandydaci na następców J. Kotlańskiego i M. Nowickiego, urodzeni w latach 1967-69 (z własnymi rowerami) mogą stanąć do próby każdej soboty o godz. 11.

RAJD MOTOCYKLOWY

Na zakończenie tegorocznego sezonu działacze Społecznego Klubu Motocyklowego „ŁKS” w Łodzi organizują w sobotę, 24 bm., rajd „Włókniarz”. Zbiórka o godz. 10 na parking przed zajazdem „Na Rogach”.

wokół nas

I śmieszno, i straszno. Minister w rządzie PRL do-
radza nam w telewizji, byśmy na zimę uszczelniali
okna szmatami i słomą. Wystuchałem tej rady za-
troskanego gospodarza i zimne ciarki przebiegły mi
po plecach. Wprawdzie PRL już nie ta sama, co
wtedy, gdy człowiek był w niarę syty i chodził
w całych skarpetkach, a i minister trochę jakby przecho-
dził, ale świat już przecie na progu XXI wieku, a my tu tym-
czasem o całą epokę w tył. Zaraz też sobie przypomniałem,
jak to, zdaje się tak niedawno temu, razem z tysiącami in-
nych głosowaliśmy na niego jako kandydata z puli centralnej
w wyborach do Sejmu; teraz poświęciłbym już tej sprawie
wielej namysłu i poszukiwań rację nazwiska dającego na-
dzieję na koncepcję bliższą naszym czasom.

Dzisiejsza rzeczywistość 36 milionów Polaków (przypomnienie
tej liczby ma tu swój sens: warto abyśmy sobie uświadomili,
na jak dużym narodzie dokonuje się najrozmaitszych eks-
perymentów) kojarzy mi się z walizką chytrego przemysłow-
nika, w której jeszcze sprytniejszy celnik odkrywa kolejne dwa:
jedno, drugie, trzecie — i wciąż ukazuje się następne. Naj-
gorsze jednak, że ile by tych den było jeszcze w naszej wal-
izce, to i tak nie uda nam się przeszczepić przez życie, jeśli
nie zaczniemy ucieleśniać, rzetelnie, odpowiedzialnie...

No, tak, zaczepiałem trochę z przemówień, ale przecież nie-
spodób się przed nim obronić, ani od niego uciec. Dla kon-
trastu żarcik z występu młodego ostatnio zespołu młodzieżo-
wego. Jak! Jest najlepszy sposób, żebyśmy uniknęli kryzysu
energetycznego? Trzeba wydać 36 milionów paszportów; ostat-
ni gasi światło.

Osobiście gustuję w dowcipach nieco wyższego lotu: na
szczęście, nie każdy dowcip bywa programem, choć niekiedy
program bywa dowcipem.

N a naszym kolejnym dnie jedno wydało mi się —
naprawdę tak myśleć! — pozytywnie. Mianowicie,
jeśli się kiedyś z tego wyrzucimy, pozostanie nam
przynajmniej powiniemy nam pozostać, nawyk
oszczędzania wszystkiego tego, co da się zaoszczędzić.
Zbyt ciężko nam dzisiaj, byśmy o tym zapomnieli.
Naturalnie, najbardziej wrażliwa pozycja są tu pieniądze,
ponieważ minister Krasinski i jego następcy zawsze będą na
posterunku i nie stana w pół drogi, ale np. pasta do zębów,
wyściskać dziś z dokładnością do milimetra... Właśnie przeczy-
tałem, że na czarnym rynku tubka kosztuje już 350 złotych
i przypomniało mi się, jak to pewnego razu w Pradze wsze-
dem do łazienki i na półce pod lustrem zobaczyłem prawie
całkiem wyciśniętą już tubkę; była dokładnie owinięta wokół
plastikowego patyczka przypominającego na pierwszy rzut oka
klucz do łyżew, tyle że bez dziurki. Ten patyczek pozwala
wypchnąć pastę do cna. Tubka kosztuje tam dwie albo trzy ko-
rony, i można ją dostać w każdej mydlarni, a gospodyni jeździ
po zakupy nowa „Skoda”. Nas stać zaledwie na zatłoczony
tramwaj, ale pewno dlatego, że nie patyczkujemy się z takimi
drobiazgami.

W prasie pojawiają się wiadomości o sporządzeniu oszczę-
dnych receptur mydła, racjonalizatorzy dumnie ogłaszają, jak
je produkować domowym sposobem. Przez jakiś czas w jed-
nym z dzienników stołecznych śledziłem wymianę porad: ktoś
zawiadomił redakcję, że jeśli kiedyś miał wyczytać pańskim
gestem wyrzucić resztki mydła, to teraz je po prostu zlepić,
pewna skrzętna gospodyni pochwaliła się, że takie resztki to
ona wkłada do woreczka z gazy, specjalnie na te okazje uży-
tego, aż wreszcie ktoś napisał do redakcji, że takie woreczki
widział za granicą — kupuje się je w sklepie i ma się je na
wszystkie odpadki mydła do końca życia. Bo taki mójny.
I podał nazwę kraju, w którym to widział. Nie w Czadzie,
Albanii, ani Bangladeszu — w Szwajcarii!

PATYCZEK W KSZTAŁCIE KLUCZA DO ŁYŻEW

Nie dysponuję dokładniejszą informacją, czym jeździ taki
dajmy na to, oszczędny Szwajcar, ale z tego, czego się do-
myślam, wynika, że czasem ma on sposobność pojeździć na
nartach, powiedzmy, w St. Moritz, a na przegubie dłoni nosi
złotego „Shaffhausena”.

Pewien mój znajomy, jak wynika z jego opowieści z cza-
sów kryzysu, także zmierza ku lepszej przyszłości, choć na
razie godziny wskazuje mu zegarek marki „Polfort” (twierdzi
z dumą, że szybszy niż szwajcarskie). Otóż rezygnuje ten czo-
wiek z braku kremu do golenia każdego poranka podziwiał
brodę mydłem „Bambino” (który to specyfik zajmował do nie-
dawna połowę magazynu towarów, każdego kiosku), aż wre-
szcie nie gołacia się części domowników zwróciła mu uwagę,
że bezkosztowo marnotrawi dobrą zgromadzoną na czarną godzinę.
W ramach rozmyślań przy gołeniu doznał oświecenia i teraz już
nie splukuje pędzla, jak dawniej, tylko pianę, która na nim
pozostała zużywa przy następnych ablucjach, co w sumie daje
zysk taki, że co piąty-szesty dzień myje się zupełnie za fra-
jer. Uważam tę metodę za godną polecenia.

J ak państwo sami widzą, staram się tu nie two-
rzyć nastroju defetyzmu, a przeciwnie — poszukuję
konstruktivnych elementów, godnych naszej po-
trzeby. Wyklucza mi się oto myśl następująca: sko-
ro żyje nam się już dość bardzo ciężko, a wiado-
mo, że będzie jeszcze gorzej, zadajmy przynaj-
mniej, by to, co jakimś cudem wyprodukujemy, dawało nam
przy zachowaniu wszelkich proporcji i stosownym utem-
perowaniu rozbuchanych wymagań — maksimum zadowolenia.
W przeszłości np. charakterystycznej jest notorycznym niemo-
wieniem prawdy i kamuflowaniem rzeczywistych intencji wła-
dzy, podwyższając, dajmy na to, opłatę za chemiczne czyszcze-
nie garderoby, obierano, że teraz to będzie ona wywyższona
jak z żurnala, a panienka z punktu „Czystości” będzie nes
u wejścia witac promiennym uśmiechem i bukietem róż.

Gdy podskakiwała cena kotała schabowego w knajpie —
miał nam on smakować pięć razy bardziej niż dotychczas,
a kelner domyślał się w uprzejmym ukłonie czyżbyśmy cza-
sem nie mieli ochoty na Kanapkę z kawieorem. A potem oka-
zywało się, że kapusta odebrana z palni byłaby jakby psu z geby
wyjęty, że garniatu do schabowego miała smak ścierki do
podłogi, zaś kelner często nawet bez pytania walił w mor-
de itd.

Teraz czasy są inne, teraz mamy młody, pełny, napom-
powany energią zwierzęcy zawód, który aż pali się do
działania, a w szczególności do kontrolowania tego, co skon-
trolować można (i nawet czego nie można). Otóż uważam, że
grzechem byłoby nie wykorzystać tych ogromnych zasobów energii
i dlatego konkretyzuję moją propozycję: niech nasi zwierzkow-
cy baczenie przeglądają się by zachowywana była zgodność
słów i czynów, niech pilnują by nikomu nie stała się krzyw-
da, niech stają na słowie by każdy za swój ciężko zapraco-
wany grosz (a niechby w końcu nawet za ten mityczny nawis
inflacyjny) dostali produkt, który wart będzie tego grosza, tej
złotówki, tych tysięcy złotych. Słowem — powierzmy zwiaz-
kowcom kontrolę jakości towarów niezbędnych nam do życia.

Żeby to mądre, o którym tyle dziś w tym felietonie, nie
zmijało się trzy razy szybciej niż zdekolwiek na święcie,
żeby prosek do prania nie był taki uporny i żrący (a przy-
najmniej żeby byt gumowe reklamówki, które ochronia nasze
dłonie przed strasną siłą z jedynym praniem), żeby
buty nie były narzędziem tortur, a żarówki paliły się dłużej
niż zimna, zimna na chłodzie.

Oczywiście, rade sobie sprawę, że w dużej części wymie-
niam tu rzeczy dość abstrakcyjne, bo kto dziś dostanie buty,
komu trafi się żarówka, nie wiadomo też czy nie zabraknie
i zimnych cna! ale takieś polecia musiałem tu przywołać
(z pamięci i z literatury). Zresztą może to kiedyś ruszyć z mart-
wego punktu i wtedy przysię przysię przygotowanie teoretyczne.

Nawet ryba jest cwana!

„Barka-radio” prosi do wymiany...”

„Wiatr zachodni, do południowo-
zachodniego: 5 do 6.” Godzina 8.05.
MIROSLAW LOJEK w raporcie
dyspozytora skrzętnie notuje
pierwszą na swojej służbie prog-
nozę pogody dla rybaków. Nada-
je „Gdynia-Radio”. Stan morza 3
do 5; zachmurzenie umiarkowane;
okresami deszcz...

W serwisie radiowym kołobrzez-
kiej „Barki” cicho i na razie spo-
kojnie. Wszystkie urządzenia dzia-
lają sprawnie. Nadajnik „Raczka”
pracować będzie cały czas na na-
słuchu. Są trzy odbiorniki, „uka-
efika”, zespół magnetofonowy, któ-
rego zapis — w razie wypadku —
przekazany będzie do Izby Mor-
skiej. Jest też awaryjne urządzenie
nadawczo-odbiorcze — na baterie.
Energetycy z rybakami specjalnie
się nie cackają. Od nadajnika ba-
teryjnego zależeć może bezpieczeń-
stwo i efekt pracy rybaków z 23
kutrów, które w nocy wypłynęły
w morze. Przez ostatnie 14 dni sie-
dzieli w domu. Był sztorm. Dziś
warunki są ciężkie. Popłynęli, bo
„stęsknieni są ryby”. Kilogramów
ryb — setek tysięcy złotych.

Po opuszczeniu portu „Barka-Ra-
dio” będzie ich łącznikiem z bazą.
Tu przekazywane są wyniki poło-
wów, informacje o awariach i po-
godzie na morzu. Stąd do kutrów
płyną w eterze prognozy z Gdyni.
Szczecina, Rugi i dane o wy-
nikach połowów rybaków z Ustki
i Darłowa. Przez najbliższe 24
godziny łączność z kutrami trzy-
wać będzie Mirosław Łojek. Z ry-
bakami dogaduje się szybko i pro-
sto. Jest szyprem, robotę na morzu
zna od podszewki. Dziś — w re-
zerwie, stąd dyżur w serwisie.

Godzina 8.10 — powrót bez la-
dunku zgłasza sześć najmniejszych
17-metrowych kutrów. Meldunek
krótki — sztorm! O dzieł pogodzie
mówią także o 9.10 nasłuchi. Po-
niemiecku i angielsku z Rugi na-
daje ostrzeżenia dla rybaków. Kil-
ka minut później wymiana infor-
macji między darłowskim „Ku-
trem”, „Korabem” z Ustki a „Bar-
ką”.

„Kuter. Korab. Kuter. Korab...”
Barka-Radio prosi do wymiany...
Wiadomości będą ważne. Pozwala
zorientować się w warunkach i
efektach połowów innych. Dane
przekazywane zostają kołobrzezskim
rybakom. Szyprowie zdecydowali
— zostać na swoich łowiskach, czy
iść gdzieś indziej. Przekazu — jak
zwykle — słuchają też w Dziwno-
wie szefowie tamtejszej „Belony”.
W wymianie nie uczestniczą, ale
podłączają się do nasłuchu. Z „Ku-
tra” w morzu jest 6 jednostek, z
„Korab” — 26. O wynikach do-
kładnie w następnej wymianie.
Dyspozytorskie notatki w raporcie.
12.00 sprawdzić czas. O 13 z
Gdańska ostrzeżenie o silnym wie-
trze.

Od początku dyżuru trudno zna-
leźć czas na rozmowę. Między 13
a 14 zaczyna się kocić. Kutry,
właściciel łowiska razem parę
czyli trzy tubki, zgłaszają powrót do
portu. 24-metrowe „Galer”. Kół
135 i 136 próżne. Kół 183 i 187 —
dwie bezciły. 140 kł śledzi. Lepsze
wyniki mają 24-metrowe, rutowe,
biało-zielone, owalne „Barbapapy”.
Co chwila meldują się następni.
Na morzu została niekilku.

„Pogoda straszna. Odważnych
brak. Sztormują tylko ci, co mają
duże podatki. Myśla, że w nocy
przyjdzie i chłapa trochę ryb”.
— To informacja dyspozytora dla

magazynu rybnego. Dzwonia, bo chcą widzieć jak ustawia robotę.

Ciekawość rozmowy zaspokaja
p. Czesio — najmłodszy w „Barce”
szypier z Kół 156. Do serwisu przy-
szedł odpocząć.

— Wypłynęłam w nocy na śle-
dzia. Zanim wydałem siatkę, zro-
biło się fatalnie. Kuchacz nie mógł
gotować śniadania. Woda mu się
z kotła wylewała. Bałem się, że
się poparzy. Trzeba było wybierać
puste siatki. Ryzykować nie moż-
na! Na kutrze za ludzi odpowiada
szypier. Jesienią jest 5-6 dni pogo-
dowych, kutry idą i niekiedy wra-
cają puste. Czasem dyrektor po
obiedzie poidzie z pleśkiem na
spacer popatrzeć na morze i dzwo-

ni do portu: „Czemu kutry nie
wychodzą? Jest głada! A spokoj-
ne morze przy brzegu o niczym
jeszcze nie świadczy. Głada jest tu
na przykład zawsze przy południo-
wym wietrze. Nikt nie może mi
kazać wyjść albo zostać na morzu,
bo tylko szypier odpowiada za lu-
dzi. Praca nie jest trudna, ale
ciężka. Ten typ, na którym pływ-
nam, nazywamy „Galerami”. Na
początku, jak je dostaliśmy, mu-
siały być próby z sieciami. Często
trzeba było wybierać, siatki rwały
się przy tym niemiłosiernie. Dużo
się człowiek narobił, a zarobił nie-
wiele. Na te kutry brano różnych
podpadniętych za spóźnienia, pod-
picie... Teraz na „Galerach” jest
lżej, chociaż — proszę pana — są

różne historie: przepisy, brak lo-
du, części, paliwa...

Pan Czesio snuje swoją opowieść,
a na kutrze kuchacz przygotowuje
właśnie spóźnione śniadanie. Będą
parówki, ser, masło. Broń Boże ry-
by. Kucharzowi nawet na morzu
nie wolno usmażyć złowionej ry-
by. No, chyba, że jest uszkodzona
mechanicznie. Takie są właśnie
przepisy. Powodują na przykład,
że rybacy nie mogą, jak kiedyś,
po połowie kupić ryba prosto ze
swojego kutra. Dostają za to 200-
złotowy, miesięczny deputat, a w

(Dalszy ciąg na str. 4)

Z goryczy wspomnień nasza radość?

Dziś, gdy w gazetach coraz więcej esejów, wspomnień i pod-
sumowań polskiego Października-56 ja ciągle jeszcze pielgrzy-
muje pamięć do bram pewnej stoczni i dni pewnego Sierpnia.
Bez nich przecież ten dzwiny polski kalendarz nie miałby
pewnie nadal Czerwca, Marca czy Grudnia. Październik —
stary, przyniesiony, ani by pewnie kogo grał, ani zlebił, a jeśli
nawet byłoby inaczej to rzecza strasna i jak najbardziej
cenzuralna byłoby unikanie przy tych kalendarzowych
okazjach nie tylko wielkich liter...

Po Sierpniu polski kalendarz
jakby ożył, a wraz z nim ożyły
bądź hm... niezbyt hołubione w
oficjalnej propagandzie, roznice.
Na strazy niektórych z nich stały
pamiątki, a kto słuchał w tv
„Czerwonych maków” i najwyższej
oficjalnej próby referatów ku cze-
ści dotąd wspomnianego „mało-
wej lutrzki” ten wzdychał wzru-
szony, i co nieco zdziwiony. Ła-
wością z taką wagą tych rocznic
przeradza się nagłe do świadomości
niektórych prominentów.

Cóż, ważne że także do gazet,
radia, tv przedarły się wreszcie
informacje o tym co i jak
było w minionych latach i okre-
sach. W Czerwcu, Październiku i
Grudniu. W Poznaniu, Radomiu,
Gdyni. W roku 1980, 1976, 1956 i
nieco wcześniej. Kiedy się czyta
publikowane na łamach „Kurier
Polskiego” relacje o tym co działo
się w X Pawilonie — tej potwór-
nej katołni mokratołowskiego wie-
zienia — nie sposób oprzeć się
przekonaniu, że gdyby nie Sier-
pień publiczne ujawnienie tych
ponurych faktów byłoby pewnie
niemożliwe.

Albo znów z kolei najważniejsze
jest to, że z goryczy tych wspo-
mnień potrafiła się jednak narodzić
nasza radość i nadzieja. Ba, pew-
ność że wszystko co działo się w
tamtych latach, ku którym od-
wracamy się teraz ze strachem lub
niedowierzaniem, przeminęło na
zawsze.

Czyżbyśmy się mylili? Ale nie be-
dzie się przecież wypierać przed so-
bą że — może naiwne — wiary,
że już nikt nie poważy się — nie
zdoła kłębować nam ust i pamię-
ci. Bo „PAMIĘĆ SPOŁECZNA TO
NIE SZKOLNA TABLICA. NIE
MOŻNA Z NIEJ ZETRZEĆ WY-
DARZEN RAZ ZAPISANYCH.
Trwają w niej, opierają się różno-

rakim manipulacjom, przekazywa-
ne przez dom, środowisko”.

To cytowane powyżej przekonanie
znane o historii ANDRZEJA
GARLICKIEGO (autora takich
bestsellerów jak: „U źródeł obozu
belwarskiego” i „Przewrót ma-
łowski”) chce podać dalej w tym
felietonie, którego tytuł brzmi nie-
powinno może naszeć: „Z GORY-
CZY WSPOMNIEN NASZ... NIE-
POKÓJ”. Bo cóż poradzić, kiedy
co jakiś czas, uparcie — wbrew
tamtem wspomnianym wyżej, na-
dziejom — zjawiają się fakty ob-
nażające, wykiwające naiwne
„chcieństwo” żeby wszystko — za-
wsze — naprawdę — po nowe-
mu...

Andrzej Garlicki pisze w „Kul-
turze” o książce, która „powinna
znaleźć się w każdej bibliotece, a
przede wszystkim w każdej biblio-
tece szkolnej”. Wydawała Wydaw-
nictwo Poznańskie w mikroskopi-
m, jak na potrzeby, nakładzie
30 tysięcy egzemplarzy. Nie wiem
czy i do jakich bibliotek zdołała
w ogóle trafić. Zniknęła zanim
się ukazała. Rozchwytano ją za-
nim zdołała ułknąć się pod kie-
garskie łady. Stało się tak, jak
przewidywali wszyscy, w tym i ci,
którzy bezskutecznie szukają jej
do dzisiaj.

Ta książka — zawierająca bo-
gaty wybór dokumentów, wspo-
mnień i fotografii — to „Poznański
Czerwiec 1956”. Jak pisze Garlicki:
„została napisana w przeciągu nie-
całych trzech miesięcy i wydruko-
wano ją w ciągu miesiąca. Było
to możliwe, bo była ona potrzebna
najbliższemu autorowi, drukarzowi i
czytelnikowi. Przez ćwierć wieku taka
książka nie mogła się ukazać, przez
długie wieki starano się wymazać
poznanski Czerwiec ze społecznej
pamięci”. To prawda. Przekreślono
wiele tamte haniebne zamary
„hołm” gestem propagandowej
odnowy, wartę zaledwie 30 tysie-
cy egzemplarzy.

Piszę to z oczywistą ironią i go-
rą, bo ani ja ani nikt z czytelników
czy wydawców nie uważa
„Poznański” za taką książkę —
„NAJLEPSZĄ POTRZEBIE AU-
TORÓW, DUKARZY I CZYTEL-
NIKÓW” nie mogło się znaleźć
wiecej papieru...

Ktoś kto szuka tłumaczeń bli-
szych polityce wydawniczej niż
jakiegokolwiek innej ten gotów przy-
puszczać, że skromność nakładu
podkreślona została zapewne nie-
najwyższą wartością późniejszej
przegotowanego opracowania. Ba
gdyby tak było, choć być mogło...
„Obawa ta — pisze Garlicki —
nie potwierdziła się w najmniej-
szym nawet stopniu. To naprawdę
wspaniała książka. Przemysłowa
„Poznański” zawierała olbrzymia
ilość informacji a jednocześnie u-
kazująca sprawy, które powinny
stać się przedmiotem dalszych ba-
dań. Jest takich spr w jeszcze
wiele. O wydarzeniach tragicznych,
a świętch w pamięci społecznej
trudno jest pisać. Emocje towarzy-
szące ich odzwierciedlaniu skłaniają
często do ocen uproszczonych, jed-
nostronnych. Autorzy wszystkich
tekstów, również i relacji wspo-

nieniowych wykazują w tej nie-
rze niezwykle wręcz umiar. Jest
to książka — i nie waham się
użyć tego określenia — napisana
z godnością”.

Przedstawiłem Czytelnikom tę
rekomendację choć trudno będzie
ja spożytkować przynajmniej do
czasu, kiedy nowe nakłady „Poz-
nańskiego Czerwca” lepiej posłurą
przyswajaniu naszej pamięci tego
co przez ćwierć wieku starano się
wymazać. Ale nie tylko pierwszy
niski nakład rzuca cień na wstę-
pi kształt wydawniczej odnowy. Oto
w recenzji z „Poznańskiego Czer-
wca” zamieszczonej w „Polityce” au-
tor (Andrzej Choniawko) zauważa:
„Brak jakiegokolwiek wypowiedzi i
szerszych informacji o zachowaniu
się w okresie zająś aktywów pa-
rtynego, milicji, aparatu bezpie-
czeństwa, a zatem tych wszystkich,
którzy znaleźli się w nieoczekiwany
zupnie sposób po drugiej stronie
niemożliwej, wydawałoby się, w
warunkach ustroju socjalistycznego,
bariary. Trudno ocenić, w jakim
stopniu winą za to można obar-
cać autorów „pracy” (książka powsta-
ła pod red. J. Maciejewskiego i
Z. Trojanowiczowej).

Nieco światła rzuca na tę spra-
wę Andrzej Garlicki. Oto bowiem
wbrew czasom, hasłom, wbrew po-
trzebom i oczekiwaniom: „autorzy
„Poznańskiego Czerwca” nie uzy-
kali dostępu do archiwów partyj-
nych, milicyjnych, do akt sądowych
i prokuratury”.

Dlaczego? Czyżby miał rację zna-
ny reżyser dokumentalista — MAR-
CEL ŁOZINSKI — powiadając w
jednym z wywiadów: „To co się
stało nie zmieniło mentalności de-
cydentów. Pewnie niekorzystne me-
chanizmy obowiązują nadal”. Ale
czemu znów i właśnie teraz, kie-
dy chcemy tak bardzo MÓWIĆ
PRAWDĘ I POZNAC PRAWDĘ?
Czyż można bez niepokoju, bez
paczującego głupimi przeczciami
strachu, wstąpić w te najczystsze
intencje i nadzieje? Może przykład
„Poznańskiego Czerwca-56” jest tyl-
ko jednym, niedobrym przykła-
dem, niedopatrzniem. Może „Ro-
botnicy-80” wrócić jednak na ekrany
bez kamufażu pt. „Seans zam-
knięty”. Może...

Więcej czytam po raz któryś z rze-
du i powtarzam innym to co do
mnie, do ciebie, do siebie napisał
RYSZARD KAPUSCINSKI:

„Strach: zaborcze, żarłocze zwie-
rze, które w nas siedzi. Nie daje
o sobie zapomnieć. Ciągłe nas o-
bezwiadnia i torturuje. Ciągłe do-
maga się strawy, ciągle musimy go
karmić. Sami dbamy, aby poży-
wienie było najlepsze. Jego ulu-
bione potrawy to — ponure plotki,
złe wieści, paniczne myśli, kos-
marne obrazy. Spośród tysięcy plot-
ek, wieści i myśli wybieramy zwa-
sze najgorsze, a więc te, które
strach najbardziej lubi. Aby go
zaspokoić, aby ugłaskać potworą,
Oto widzimy człowieka, który słu-
chać innego ma błądą twarz i
porusza się niespokojnie. Cóż się
stało? On karmi swój strach. A
jeżeli nie mamy żadnego pożywie-
nia? Gorączkowo je wymyślamy.
A jeżeli nie możemy wymyślić (co
zdarza się rzadko)? Pedzimy do in-
nych, szukamy ludzi, pytamy, słu-
chamy i zbieramy wieści tak dłu-
go aż znów zaspokojmy nasz
strach”.

NASZ STRACH. Jemu jednemu
życie niedźnej głodowej śmierci.

Zdzisław Szczepaniak

M am wreszcie! Przypadkiem trafiłem na konkret
obecny w naszej rzeczywistości, choć — naturalnie
— reglamentowany: papierosy! Na przedostatniej
stronie „Szpilek” niejaki „Klaskon” pisze, że pro-
dukuje się je z podściółki dla bydła. Pseudonim
autora tej enuncjacji nie mi nie mówi, ale pismo
jakby znajome i coś podobało mi się. Pseudonim
jest blisko sfer rządowych, wie tedy zapewne co jest grane.
Jeśli zatem zawierzę jego twierdzeniu — i tutaj widzieliś-
my związek zawodowy w roli czuwającego, aby do bibulki
ładowano słone nieco lżejszego gatunku.

Związek jest liczny i wszechobecny (zresztą, zachęcenie do-
brym przykładem — z pewnością przyciąga się do tych dzia-
lań również inne, mojej mocne kadrowo i może nie tak bar-
dzo odwołane, ale zawsze). Związkowcy są i w fabryce butów
i w piekarni, w wytwórniach mydła, żarówek, papierosów,
młynków do kawy i cozt wie czego jeszcze. Nie prosimy
przecież o tak wiele, nie wymagamy by do produkowanych
przez siebie towarów dodawali nieosiągalny w naszym po-
łożeniu wsad dewizowy bo go nie urodzą. Pragniemy by to,
co sami mogą zrobić z tego co jest, trzymało się kupy (np.
mydło, nogi pap, buty), lub też dało się odlepić od podnie-
bienia (np. chleb z zakazem nie daje się). Czy możemy na
to liczyć?

Gdyby nam się choć trochę powiodło, mielibyśmy w per-
spektywie może nie od razu anegdotyczna już druga Japonia,
ale może np. druga Czechosłowacja (na początek), choć do
tego konieczny byłby również patyczek w kształcie klucza
do łyżew.

Jerzy Szewliwicki

"Barkaradio" prosi do wymiany...

(Dokończenie ze str. 3)
ryby (już z chłodni) mogą zaopatrywać się dwa razy w tygodniu w "barkowski" kiosk. Oczywiście pod przysługą. Przepisy przepisy, a miejscowi wartownicy i tak mają dyktando. Dla kogo by dobrzy: dla kolegów z kutrów, którzy przeciętne połowy z przedsiębiorstwa nie wyniosą i nie przejdą, czy dla kategorycznych szefów? Życiowo, czy teoretycznie podchodzić do rzeczywistości — oto jest pytanie.

Problemy strażników to jedno, a rybaków drugie. Nad morzem brakuje lodu, części zamiennych, paliwa i smarów do kutrów. Rybacy z "Barki" w sezonie — wiosną idą na "chorego śledzia", a więc kiedyś też tarło, zimą na dorsza — potrzebują 250 ton lodu na dobę. Dostają jedną czwartą. Pan Mirek rzecz komentuje: "Wydawnictwo postawiło, kiedy było 5 łodek, robia 9 ton lodu w ciągu 6 godzin. Teraz 12 ton jednorazowo zabiera na pokład 'Galera'. Latem Czesio z jedną toną w morze jechał. Delikatnie licząc, z tego powodu rocznie łowi się w 'Barce' 1,5 tys. ton ryb mniej. Z paliwem nie lepiej. Któręś dnia wszystkie kutry z morza — przewracają połowy — wracają, bo w miejscach CPN pokazał się smar."

O 18.00 w serwisie jest już spokojnie. W morzu na kotwicy pozostała jedna łódka, 4 zastanawia się co dalej. Można iść na obiad do zakładowej stołówki. Przy radiu dyspozytora zastąpi kolega z kutra. Jest czas na refleksje.

Jak pan myśli, co robi szypier, który po 14 dniach czekania w domu, wrócił z morza z niczym? Pójdzie na jednog. Musi się odprężyć. Pieniądze, że zasadnicze, ma od kilogramów i wartości ryb. Gdy długo nie łapie, może tylko liczyć na opiekę społeczną. Żyjemy w ciętym napięciu. Kiedy jest ryba, w morzu tylko pracujemy i jemy. Przez kilka dni szypier spać nie daje. Człowiek wraca do domu i pada. Marzy tylko o łódce. Ta praca wykańcza psychicznie. Trudno jest utrzymać rodzinę. Wiele ton widać w nas jedynych dostawców pieniędzy. Tu, na środkowym i zachodnim wybrzeżu nie ma — jak na Kaszubach — rybackich tradycji. Ludzie wybierają ten zawód z przypadku, albo świadomie, dla forsy.

17.15 — ostatnia wymiana. Z "Kutra" wrócili z morza wszyscy. Mają 80 skrzynek. W Uście — jedna łódka w morzu na kotwicy, reszta w drodze do portu. W Jadowach 865 skrzynek śledzi. W "Barce" najlepiej. Mają już ponad 1000 skrzynek i 57 beczek. Ryby przywożą głównie najodporniejsze na szorst — "Barbapap". Gdańsk nadaje komunikat o stopniowej poprawie pogody. Do serwisu przyszedł kierownik wydzielonych połowów "Barki" — JAN SŁABUSZEWSKI. Postanawia: jutro wyśle wszystkich sprawnych kutrów o godz. 6.00.

"Dobry wieczór państwu, minęła godzina 19.05. Barka-Radio podaje prognozę pogody... i komunikaty. Do portu wróciły: Kol... Wyjście wszystkich kutrów planowane jest na godz. 6.00. Z rezerwy na poszczególnych jednostkach popłyną... (długa lista nazwisk). Dyspozytor poprzez "Racala" nadaje komunikat barkowski. Rybacy, za pomocą specjalnie przestrojonych odbiorników radiowych, słuchają go na falach średnich. Wszyscy przed 6.00 muszą być w porcie. Czy popłyną, jeszcze nie wiadomo. Niezależnie od sugestii kierownika, decyzję podejma rano szypier. Komunikat powtórzony będzie jeszcze dwukrotnie. Teraz zaczyna się telefon — nie wszyscy zrozumieć, słyszeć. "Kto popłynie, kiedy, na jakim kutrze..." Dzwonią ludzie z Kołobrzegu, z Białogardu, z pobliskich miejscowości.

Dyspozytor opowiada o prawdach i mitach zawodu. Przedtem pracował w "Dalmorze". Rejsy trwały po 6 miesięcy. Zarabiał, owszem, ale nie zawsze, nie wszyscy i jakim kosztem. W "Dalmorze" wychodził niewiele ponad 4 tys. Kolejny zarabiał i po 30 — garbusy (młeki) plecy — bardzo szerokie. Mieli też dobre rejsy. Robili rybki i biznes na ortolaniach, długopisach, ciuchach... Tutaj pensja eksploatacyjna, niecałe 4 tysiące. Reszta — harowa i szczęście. Teraz to nawet ryba jest owana, za kreska pływa. Przed 1976 rokiem, kiedy nie było stref połowowych, łatwiej było o forsy. Dzisiaj łowi się głównie w polskiej strefie rybackiej, w której najbardziej wysunięty punkt na północ sięga 56 st. 8' szerokości geograficznej.

Dnia 21 października 1981 r. po długich i ciężkich cierpieniach zmarła w wieku 79 lat
S. + P.
REGINA MRÓWCZYŃSKA
z domu Frankowska
Pogrzeb odbędzie się 26 października br. o godz. 14.30 z kaplicy cmentarza rzymskokatolickiego na Dolach (od ul. Smutnej), o czym powiadomiamy.
MAZ, DZIECI, WNUKI i pozostała RODZINA
Prosimy o nieskładanie kondoleń.

W dniu 21 października 1981 r. po ciężkich cierpieniach zmarł w wieku 86 lat nasz najukochańszy Tata, Dziadziuś i Pradziadziuś
S. + P.
STEFAN WIELGUS
Pogrzeb odbędzie się dnia 23 października br. o godz. 14.30 z kaplicy cmentarza św. Anny na Zarzewie, o czym zawiadamiamy i życzliwych Jego pamięci.
RODZINA
Prosimy o nieskładanie kondoleń.

Problem energetyki

Gdy skończyłem zbieranie materiału do niniejszej publikacji, przypomniał mi się fragmentek telewizyjnej rozmowy sprzed trzech tygodni, przeprowadzonej przy okazji zjazdu delegatów rolniczych spółdzielni produkcyjnych. Starszy rolnik powiedział wówczas: — Takie to teraz dżungla, że wszyscy się na wszystkim znają. Rolnik instruuje rolnika, co i jak ma robić, a rolnik rolnika, szkoda tylko, że jakoś ten z nich nie pomyśli, co powinien zrobić żeby jego rolnictwo szło lepiej.

Czaszy rzeczywiście takie, ale w końcu każdy rozsądny pomysł winien zostać przeanalizowany. Może rzeczywiście jest słuszny? Takim właśnie, niezmiernie rozsądnym i logicznym projektem był zawarty w zgłoszonym do protokołu na IV Plenum KC PZPR przez Marka Bartosika, zastępcę członka KC z Łodzi — pomysł podziału kraju na siedem okręgów energetycznych i przesunięcia w każdym z nich dnia wolnego od pracy na inny dzień tygodnia. Długo to ewidentny spadek zapotrzebowania mocy każdego dnia. Rezerwa uzyskana w ten sposób wynosiłaby ok. 30 proc.

W kwestiach specjalistycznych powinni jednak wypowiadać się fachowcy. Dlatego też o opinii n.t. wypowiedzi M. Bartosika poprosiliśmy energetyków.

INŻ. WIESŁAW KMIN, zastępca do spraw technicznych dyrektora Zakładu Energetycznego Łódź-Miasto: — Chyba dwa lub trzy lata temu projekt ten podnieśliśmy już w naszym zakładzie. Przeanalizowaliśmy go wszechstronnie, gdyż jest przecież logiczny. Jednak odstąpiono całkowicie. Dlaczego dzisiaj także uważam go za osobliwy? Ponieważ problem gospodarki wcale nie leży w mocach energetycznych. Proszę porównać — w ubiegłym roku na terenie naszego województwa ograniczenia mocy obrotowych było 108 zakładów na łączną moc 69,5 MW. W tym roku jest to już 86 zakładów na 41 MW. Te założone ograniczenia wcale nie są tak dokuczliwe, gdyż przy normalnym poborze mocy wynosząca zaledwie 8 procent.

Sprawa leży zupełnie w czym innym, będącym poza gestią energetyki. W limitach Zakłady mają tak ściśle określone limity zużycia energii, że w jednym z zakładów energetyki żalił mi się niedawno, iż wystarczy mu limitu do końca listopada, a potem trzeba będzie chyba zamknąć zakład. Wielkość limitów wynikała z ogólnego bilansu paliw jakimś w kraju dysponujemy w tym okresie.

Tak więc w tym kontekście projekt sensu wielkiego nie ma. Związka, że jest jeszcze jeden, niebagatelny aspekt sprawy. Otóż dzisiaj elektrownie wykonują podstawowe remonty i przeglądy w soboty i niedziele. Nie potrafię powiedzieć, czy takie wyłączenia można równomiernie rozłożyć na inne dni tygodnia. Przy małych elektrowniach, gdzie mamy turbozespoły 500-megawatowe, to już na mój rozum zupełnie niemożliwe.

Sprawa następuje — rozruch dużego zakładu pociąga za sobą ogromne koszty, straty wynikające ze zużycia energii elektrycznej i ciepłej. Jest więc zasadnicza różnica między odstawieniem na dwa dni razem jednorazowy rozruch, a dwukrotnym odstawieniem zakładu w ciągu tygodnia i dwukrotnym rozruch. Wynika to z faktu, że najprawdopodobniej społeczeństwo nie zrezygnowałoby z wolnej nie-

Decyzja sztabu żywnościowego w Łodzi

Ochrona ludzi specjalnej troski

W województwie miejskim łódzkim jest ok. 200 tys. osób uprawnionych do zakupów poza kolejnością. W tej sytuacji kolejkę osób uprzywilejowanych są często niewiele krótsze niż te "normalne", co w sposób oczywisty odbija się na zdrowiu osób szczególnie przez łódzian. Dlatego też władze województwa postanowiły stworzyć lepsze warunki zakupów w sklepach mięsno-wędliniarskich tym właśnie ludziom specjalnej troski, do których zaliczono: inwalidów i grupy, których wyłącznie kartki realizować będą członkowie ich rodzin.

Sekcja Zawodowa Dziennikarzy NSZZ "Solidarność"

21 bm. odbyło się zebranie programowo-wyborcze Sekcji Zawodowej Dziennikarzy NSZZ "Solidarność" w Łodzi, utworzonej zgodnie z § 29 statutu związku.

Podczas zebrania określono program pracy sekcji. Za główne cele działalności uznano: walkę o wiarygodność prasy, radia i telewizji, troskę o rzetelność i uczciwość w pracy dziennikarskiej oraz ochronę zawodowych i obywatelskich praw dziennikarzy. Dokonano też wyboru zarządu sekcji w składzie: Iwona Słodzińska — przewodnicząca oraz Konrad Frejlich, Tomasz Jaworski, Paweł Patara, Zdzisław Szczepaniak i Konrad Turowski.

W głębokim żalu żegnamy naszych Kolegów i Pracowników, którzy w dniu 18. 10. 1981 r. zginęli śmiercią tragiczną na posterunku pracy

TADEUSZA SALAMONA i ALEKSANDRA DZIERZKOWSKIEGO

Pogrzeb Tadeusza Salamona odbędzie się w dniu 23. 10. 1981 r. o godzinie 13.00 na cmentarzu przy ul. Szczecińskiej. Pogrzeb Aleksandra Dzierzkowskiego odbędzie się w dniu 23. 10. 1981 r. o godzinie 16.00 na cmentarzu przy ul. Małkowskiej. Rodzinom Zmarłych składają wyrazy współczucia

KIEROWNICTWO OKRĘGOWEGO URZĘDU PRZEWOZU POČTY W ŁODZI, NSZZ "SOLIDARNOŚĆ", ZW. ZAW. PRAC. ŁĄCZNOŚCI, KOŁEDZY z WYDZIAŁU AMBULANSOWEGO oraz pozostali PRACOWNICY

W dniu 20 października 1981 r. zmarł śmiercią tragiczną, przeżywszy lat 83

S. + P.
LUDWIK BRZOSOWSKI
emeryt Banku Inwestycyjnego
Pogrzeb odbędzie się dnia 26. X. br. o godz. 15.30 z kaplicy cmentarza na Małkowskiej, o czym zawiadamiamy i życzliwych Jego pamięci

ZONA, CÓRKA, SYN, SYNOWA, ZIEC WNUKOWIE i PRACOWNICY
Pogrzeb odbędzie się 23 października 1981 roku o godz. 14.00 na cmentarzu na Dolach; o czym zawiadamiamy i życzliwych Jego pamięci

Dnia 20 października 1981 roku zmarł przeżywszy lat 58

S. + P.
LEON WALCZAK
Pogrzeb odbędzie się 23 października 1981 roku o godz. 14.00 na cmentarzu na Dolach; o czym zawiadamiamy i życzliwych Jego pamięci

RODZINA
Pogrzeb odbędzie się 23 października 1981 roku o godz. 14.00 na cmentarzu na Dolach; o czym zawiadamiamy i życzliwych Jego pamięci

— N I E M O C LECZ W E G I E L

dzieli i dni wolne wypadłyby np. w niedzielę i powieźmy srode. Podwójny rozruch, to podwójne koszty i podwójne straty energetyczno-paliwowe.

Gdyby tylko zdołano w niedostatku mocy polskiej energetyki, można by pomyśleć nad takim rozwiązaniem. W tej sytuacji — moim zdaniem — zupełnie nie.

Sprawa ma też aspekt ogólnogospodarczy. Podobne rozłożenie dni pracy spowodowałoby całkowite rozzerwanie więzi kooperacyjnych. Proszę sobie wyobrazić, że okręg centralny pracuje dzisiaj, a katowicki — nie. I jutro sytuacja odwrócona.

INŻ. ZDZISŁAW SZYDA, dyrektor Zespołu Elektrociepłowni im. W. I. Lenina w Łodzi: — Ja na sprawę muszę patrzeć od strony producenta i w tej sytuacji dzisiaj rzecz całą jest mi właściwie obojędna. Sprawa leży w systemie. Jeśli system jako całość ma deficyt mocy, to ja i tak jestem maksymalnie zmobilizowany, nastawiony na to by generować maksymalną moc. Zespół pracuje świątek i piątek, nie martwiąc się o nadwyżkę, gdyż przy deficycie i tak zostanie ona zagospodarowana w ramach systemu. Okręgowa Dyspozycja Mocy woła przecież — dawaj jak najwięcej!

Jedyną korzyść, jaka wynikałaby z projektu dla nas konkretnie, to możliwość rozplanowania sobie przeglądów i remontów. To samo zresztą, gdybyśmy mieli nadwyżkę mocy.

INŻ. JERZY LASKOWSKI, dyrektor Okręgowego Inspektoratu Gospodarki Energetycznej w Warszawie, Okręg Centralny: — Ten pomysł ma i zalety i wady. Zaleta, to obniżenie poboru mocy. Wady, to jednak przede wszystkim niższa sprawność urządzeń, polegająca na tym, że dwa zblokowane dni wyłączenia to coś innego niż dwa dni w tygodniu rozbiite. Wiekssze koszty eksploatacji i nośników energii.

Te pomysły były ciekawe dwa lata temu, gdy sytuacja była inna. Mieliśmy wówczas przy zainstalowanej mocy energetycznej 24 tys. MW — pobór przemysłu — 22 tys. MW. Była to więc praca na styk i każda awaria lub ponadplanowy remont rozkładłby system.

Dzisiaj sytuacja jest diametralnie inna. Moc zainstalowana wynosi 26 tys. MW. Przemysł został zdominowany limitami zużycia e-

Zapasy olejowe — coraz mniejsze

Nadal niepokojąca jest sytuacja w Przedsiębiorstwie PKS pod względem zaopatrzenia w oleje. W ostatnich dniach na 5000 kurów dziennie blisko 400 jest odwozowanych, lub gwałtownie opóźnionych. Od wczoraj, jak informowaliśmy, skrócona została trasa kursowania autobusów PKS z Łodzi do Tuszyna. Podróżni zmniejszają dojeżdżać tramwajem do Rzgowa.

Według informacji zastępcy dyrektora przedsiębiorstwa PKS w Łodzi d/s przewozów pasażerskich — Lecha Kukułki, trudno mówić w najbliższym czasie o poprawie sytuacji. Najbardziej kłopotliwy będzie okres wzmożonych przewozów w czasie Świąt Zmarłych. PKS dokonywać wszelkich starań, aby przynajmniej w piątek, 30 października, kiedy ruch będzie największy, wszystkie autobusy przewidziane w rozkładzie wyjechały na trasę. Nie będzie niestety można uruchomić dodatkowych kursów.

Wczoraj pewna ilość olejów przekazano dla oddziału plotkowskiego PKS, przede wszystkim dla autobusów dowożących pracowników do kopalni i elektrowni w Bełchatowie.

W zakresie transportu towarowego preferowane są przede wszystkim przewozy ziemiopodów i artykułów żywnościowych. Poza tym samochody PKS transportują tylko najważniejsze przesyłki, których reszta nie jest ostatnio zbyt wiele. Są jednak rezerwy (np. oddział w Pabianicach), gdzie transport PKS jest prawie całkowicie unieruchomiony. (sk)

Wydzielone stacje CPN

Informowaliśmy już o propozycji wydzielania kilku stacji benzynowych dla pojazdów, których właściciele wykonują szczególnie użyteczne społecznie prace. Zapadły już ostateczne decyzje w tej sprawie, które obowiązują będą od dzisiaj czyli 23 października.

Stacja CPN u zbiegu ul. Nowotki i Giewont będzie obsługiwać wyłącznie kierowców taksówek. W związku z tym posiadacze taksówek tracą uprawnienia do tankowania poza kolejnością w stacjach przy ul. Wojska Polskiego, Brzezińskiej, Dąbrowskiego i Obywatelskiej.

Ze stacji przy ul. Demokratycznej korzystać będą jedynie samochody dostawcze, państwowe i prywatne, przewożące artykuły żywnościowe i węgla.

Natomiast w stacji przy ul. Piotrkowskiej zaopatrywać się będą: lekarze i pielęgniarki posiadający ryczałty na samochody potwierdzone specjalnym zaświadczeniem o konieczności pracy w terenie przez

Ponizający status Polaków poszukujących pracy w RFN

Tygodnik "Der Spiegel" dokonuje w najnowszym numerze obszernego bilansu zarobkowych wyjazdów polskich turystów do RFN, która w tym roku wydała rekordową ilość około 400 tys. wizj obywatelom polskim. Wiele z nich wykorzystano do pracy za granicą, w Berlinie, Związku Zachodnim. Wnioski tygodnika: ta część, której udało się znaleźć, to raczej jakieś zajęcia, godziła się praktycznie na wszystkie warunki, co brutalnie i bez skrupułów wykorzystywali ich prześladowcy. Stawka godzinowa 8,50 DM netto, jaką zapłacił Polakom pewien kolonijny fabrykant, uważana już jest za kłopotliwie wynagrodzenie! Niemcom płaci się co najmniej trzykrotnie więcej, a i zachodni gospodarstwy nie są skłonni podejmować tak niski pільny zajęć.

Wg "Spiegla", polscy turyści mieli na uwadze tylko jeden przebieżnik — czamogielowy, przyjmując go jako wyłącznik młernik opłacalnego życia. Przyczyną — ograniczonego czasu jasy — popytu na polską siłę roboczą ilustruje następujące zdanie: "Niewatpiewie Niemcy zachodni wola Polaków dla doradczych zajęć niż innych obywateli. Wskazują, ponieważ Polacy są chętni, tani, a przy tym nie są do Pakistanczy — jak się wyrażał jeden rzemieślnik z Hamburga".

Ch, którzy zajęta nie znaleźli, lub pracując już zachorowali (nielegalnie zatrudnieni nie są objęci żadnym ubezpieczeniem chorobowym), ratowali się szybko powrotem do kraju — pisze "Spiegel". Przyłapano również niemało Polaków na kradzieży w domach towarowych, szczególnie tych, którzy błąkają się bez pracy.

KIEDY TRADYCJA ZACZYNA UMIERAĆ

Chyba żaden kraj na świecie nie ma tylu problemów ze swoją konstytucją co Kanada. Ale też nie ma chyba drugiego państwa, które miałooby swoją ustawę zasadniczą zredagowaną w innym kraju, oddalonym o tysiące kilometrów. Konstytucja Kanady stanowi wydaną w 1867 roku przez brytyjski parlament tzw. Akt Brytyjskiej Ameryki Północnej. Na jego mocy powstała konfederacja trzech, spośród pięciu istniejących wówczas w Ameryce Północnej, kolonii brytyjskich: Kanady (która podzielono jednocześnie na dwie prowincje — Ontario i Quebec), Nowego Brunszwiku i Nowej Szkocji. Dato to początek państwu kanadyjskiemu, z biegiem lat do federacji przystępowały nowe prowincje, ale podstawowe zasady państwowości kanadyjskiej nie uległy zmianie. Ponieważ Akt Brytyjskiej Ameryki Północnej jest dziełem parlamentu brytyjskiego — znajduje się w Londynie. Aby cokolwiek zmienić w swojej konstytucji kolejne rządy kanadyjskie muszą zwracać się o to do Izby Gmin. Wprowadza ona postulowane poprawki, które następnie muszą być zaakceptowane przez parlament kanadyjski. Ale na tym nie koniec. Poprawki muszą być zaakceptowane przez brytyjskiego monarchę, gdyż formalnie jest on nadal głową państwa kanadyjskiego. Z tego polecenia w Kanadzie działa gubernator generalny, mający szerokie kom-

petencje, m. in. prawo weta i zawieszania na dwa lata ustaw przyjętych przez parlament kanadyjski.

Od kilku lat rząd kanadyjski, kierowany przez premiera Trudeau, podejmuje działania zmierzające do definitywnego zakończenia „emigracji” konstytucji. Chodzi o to, aby została ona na stałe przekazana z Londynu do Ottawy, tam bowiem — twierdzą Kanadyjczycy — jest jej miejsce. Chodzi także o wprowadzenie do konstytucji ważnych popra-

pisów jest zdezaktualizowana. Poza tym zawiera on poważne luki prawne, bowiem wyłączenie wyłączenie przepisów ustawodawstwa prowincjonalnego, przyznaje mu prawo decydowania o dobrach ziemskich, systemie oświaty, więziennictwie, lokalnej działalności gospodarczej i wielu innych. Natomiast dla rządu i parlamentu federalnego rezerwuje jedynie prawo podejmowania decyzji i wydawania ustaw w celu „zapewnienia w kraju pokoju, porządku i dobrego rządu”.

premiera od 1968 roku (z roczną przerwą), posunął tę sprawę naprzód.

Nowym impulsem jest ogłoszony ostatnio wyrok Sądu Najwyższego. Uznał on, iż wbrew stanowisku oponentów, decyzje podjęte przez premiera i jego rząd, mające doprowadzić do przekazania Aktu Brytyjskiej Ameryki Północnej z Londynu do Ottawy, są legalne i zgodne z prawem.

Nie oznacza to jednak, że

Kanadyjski spór o Konstytucję

wiek, umacniających w strukturze federacyjnej Kanady, pozycje rządu centralnego.

Jest to koszt niezgodny między premierem Trudeau a przedstawicielami rządów prowincjonalnych. Nie chcą oni zgodzić się na dokonanie zmian w Akcie z 1867 roku, obawiając się, że ograniczy to ich władzę.

Podział kompetencji między władzą centralną a prowincjonalną został w tej ustawie sprecyzowany w bardzo skomplikowany sposób. Dzisiaj, po ponad 100 latach od wydania Aktu, duża część z jego prze-

Jest to bardzo szerokie pojęcie, nie więc dziwnym, że w Kanadzie wytworzył się specyficzny dualizm prawny. Często rządy prowincjonalne i rząd federalny podejmują odmienne decyzje w tej samej sprawie. Jedni uważają ją bowiem za problem lokalny, drudzy za ogólnokrajowy.

Pragnąc zreformować konstytucję, premier Trudeau „dąży do jasnego określenia kompetencji władz lokalnych i centralnych, umacniając te ostatnie. Jest to najważniejszy cel jego działalności politycznej. A ponieważ piastuje funkcję

sprawa zostanie załatwiona w ciągu najbliższych tygodni. Rząd osmiu, z dziesięciu wchodzących w skład Kanady prowincji, są przeciwni „repatriacji” konstytucji. Zapowiedzieli, że zrobią wszystko, aby do tego nie dopuścić.

Nie wiadomo również, jak ustosunkuje się do inicjatywy Trudeau parlament brytyjski. Wygląda więc na to, że sprawa będzie się ciągnęła jeszcze dość długo. Niemniej, jak powiedział jeden z członków rządu premiera Trudeau, „mamy zamiar doprowadzić ją do końca”.

KORESPONDENCJA Z MOSKWY

Polowanie na fokki

Raz w roku na wybrzeżu Morza Białego polują na grenlandzkie fokki. Przebywają tam jeden, dwa miesiące, po czym odpływają daleko na wody Północnego Oceanu Lodowatego. Pojawienie się tych ssaków morskich w niecierpliwością oczekują pracownicy nadbrzeżnych kolchozów rybactwa i troklowie się do tego przygotowują. Kolchoźnicy wiedzą też, iż w odpowiednim czasie na wybrzeże przybędą śmigłowce „Mi-8” z archangielskiego przedsiębiorstwa lotniczego. Moskwy myśliwi wprost nie wyobrażają sobie dziś swej pracy bez ich udziału. Helikoptery przewożą ich na tereny polowań oraz transportują zwierzęta do punktów odbioru, by pod wieczór dowieźć myśliwych do domów. Był jednak czas, kiedy ludzie mieszkający nad brzegami, zwalili ludzi, nieśli dobytek na barkach, bądź transportowali ją w specjalnych łódkach. Zdarzało się, iż nie wszyscy wracali do domów z takich wypraw. Również później, gdy zaczęto polować z pokładów szkun, czy łodzi-macz, praca morskiego myśliwego była nadal ciężka i pełna niebezpieczeństw.

POWIETRZNE ROZPOZNANIE

Obecnie sytuacja gruntownie się zmieniła. Od dwudziestu lat lat wspólnie z myśliwymi pracują piloci.

Samolot „Il-14” prowadzony przez pilota-inspektora z Archangielska J. Pyrowa uniósł się w powietrze i wziął kurs na Morze Białe. Gdy znajdował się tym razem fokki? Czy potwierdziły one nieduże stada, czy też rozmieszczyły się zwarcie na długości wielu kilometrów?

Samolot krążył przez cały dzień. Na mapie rekonesansowego lotu „Il-14” znalazły się ostre sinusoidy przebiegły trasy. Wynikły z obserwacji rozpoznania były pomysłowe. Natrafiono na strefę dużego skupiska fok w odległości 20 kilometrów od głównej bazy myśliwych. W ustalonym rejonie szczegółowy rekonesans na śmigłowcu „Mi-8” przeprowadził zastępca komendanta przedsiębiorstwa lotniczego z Archangielska A. Kozin, dowódca zespołu helikopterów P. Owoskin i kierownik ekspedycji W. Tomilow.

GRENLANDZKIE — NAJCENNIJSZE

Nieoczekiwanie jednak warunki pogodowe znacznie pogorszyły się wystawiając na próbę zarówno pilotów, jak i myśliwych. Sa to jednak ludzie wytrwali i przyzwyczajeni do takich niespodzianek. Kiedy pogoda nieco ustabilizowała się — helikoptery wystartowały. Szybko wyszły na pierwszy „desant” myśliwych morskich. Ci znają

swoją fach doskonale: w tym czasie kiedy „Mi-8” udał się po kolejną grupę, mieli już oni solidną zdobycz.

Pojemnik z upolowanymi fokkami przewozi je do bazy. Myśliwi ponownie udają się na poszukiwanie skupisk zwierząt.

I tak — raz za razem, śmigłowce pokonują trasę między brzegiem a krami i brykami lodu. Współdziałanie myśliwych i pilotów jest wzorowe.

Warkot maszyn w powietrzu to dobra oznaka dla polujących nad Morzem Białym kolchozów rybactwa, m. in. mieszkańców starej nadbrzeżnej wsi Kojda. Tu znajduje się jedyna w świecie ferma, gdzie dorastają młodzieńki fokki złowione przez myśliwych na Morzu Białym. W odgródzonych od siebie pomieszczeniach małe zwierzątka stają się pięknymi okazami. Ich gęste, srebrzyste futra są wysoko cenione na rynku światowym.

Z 14 gatunków fok, właśnie grenlandzkie należą do najcenniejszych. Osiągają długość około 2 metrów, mają jasne ubarwienie i siłądłastą plamę na grzbiecie. Polowane są dla skóry, tłuszczu i cennego futra.

WŁADYSŁAW KNYCEP (Moskwa)

W KRĘGU BIUROKRACJI

KORESPONDENCJA ZE SZWECJI

Pewien szwedzki dziennik popołudniowy, którego nakład leci ostatnio na tęgą na szyję, stara się przyciągnąć nowych czytelników oferując wysokie honorarium za „świeże” pomysły dotyczące... sposobów obchodzenia obowiązujących przepisów prawa. Co lepsze propozycje są za rozpowszechniane we (wciąż jeszcze) 400 tysiącach egzemplarzy, ku wściekłości stosownych władz i organów, które szykują się do wytoczenia gwałtownych procesów sądowych o podżeganie do przestępstwa. Sprawa sama w sobie pikantna, ale odnotowujemy ją z uboższego powodu. Otóż redakcja ostrzeżenie codzienna rubrykę z ośmiu pomysłami wspólnym nagłówkiem: „zabronione — prawie wszystko”, zaś w podtytułach stawia takie oto pytania: „Czy stylizacja jest czy nie, czy jest czy nie”, albo „Złota nowymi zakazami zetkniesz się w dniu dzisiejszym?”. Jak się już łatwo domyślić, cała rzecz obraca się wokół radości twórczości tutejszych prawodawców, nastawionej — zdaniem przeciwników Svenssona — na maksymalne obciążenie mu życia.

PONUMEROWANI OBYWATELE

Mieszkańcy w Sztokholmie dziennikarz holenderski, Henk Ruysenaars relacjonuje taką oto historię: „Dawno z Hagi redakcja mojego dziennika „Den Haag”: — Stuchaj czy to prawda, że szwedzki urząd c/ś socjalnych zalecił opatrzenie każdej dziennej szkielety tym ich numerem personalnym (10-12-cyfrowym), który każdy Szwed otrzymuje w momencie urodzenia? — Oczywiście, że prawda, a ponadto na takiej szkielety ma być wybita duża litera „S”, aby nie było wątpliwości, że to szkielet szwedzki, czy też należąca do Szweda. Jak znak na samochodzie. — Ale no kiego diabła? Przecież Szwecja jest jedynym krajem na świecie, w którym ponumerowano obywateli. Jeśli więc ktoś znajdzie szkielet szkielety z taką „inskrpcją” to i tak będzie wiedział (jakiej) jest ona narodowości? Nieprawdaż? — Prawdaż? Niemniej prawo jest prawem, a przepis przepisami. Tu wychodzi się z

założenia, że wszędzie musi być porządek. Nawet w gbie.

Recht w słuchawce. — W miłym kraju pracujesz. Kiedy tam zaczął tatuować noworodki? Byłoby to przecież znacznie praktyczniejsze.

— Już to robią, chwilowo tylko z psami, zaś mój kolega obawia się, że będzie się musiał rozstać ze swoją ukochaną papugą. Jeden z deputowanych do parlamentu szwedzkiego składa mianowicie co roku wniosek, aby wszystkie ptaki siedzące w klatkach zostały wypuszczone na wolność.

Chwila ciszy, a potem ostrożnie: — Nie pikaś przypadkiem czego?

— Nie — odpowiadam zgodnie z prawdą. — Zostałem abstenentem na znak protestu przeciwko uchwaleniu przez parlament szwedzki zakazu domowej produkcji wina z „mleczu”.

ZŁY LOS KIEROWCÓW

Opowieść Henka w gruncie rzeczy podniósł mnie na duchu, ponieważ człowiek od razu lepiej się czuje, kiedy sobie uświadamia, że nie tylko on nas sensu życia wyśzych sfer biurokratycznych jest mnożenie najróżniejszych zarządzeń ograniczeń, nakazów i zakazów. Ale — powie ktoś — oni, ci przyszłowi racjonalni, rzeczowi i efektywnie zorganizowani Szwedzi? Oni też? Ano, jak się okazuje, też i to niekiedy w takim stopniu, że aż zatrza. Najczęściej ze złoci. Na przykład nasze „malowanki” na jeźdźniach są szczytem logiki w porównaniu z tym, co widać komunikacyjne i policja zrobiły z ruchem samochodowym w Sztokholmie. Sa tu dzielnicz bedace ani chybli udoskonalona wersja słynnego labiryntu na Krecie: wjechać do nich od biedy można, głównie przez przypadek, ale wjechać nie sposób. Połowa ulic pozagrzadzana na wyłotów betonowymi barierkami, jakies szlabany podnoszące się tylko gdy nadjeżdża autobus, zakazy wjazdu, zakazy wjazdu... Czasami, aby dostać się z jednego budynku do drugiego, stojącego przy sąsiedniej ulicy 50 metrów dalej trzeba kluczyć 4 i więcej kilometrów. Przysięgam, że nie kłam i ani trochę. Sam miałem już rozpaczliwe telefonaty od znajomych rodaków, którzy wpakowali się niebacznie do takiej np. dzielnicy Ostermalu w centrum miasta i ani rusz nie potrafili się z niej wydostać. Oczywiście, dorobiono do tych sztuk całą

„ideologię”: że niby zniechęca się kierowców do używania samochodów w śródmieściu, że trzeba uwolnić od spalin tych, którzy mieszkają przy szczególnie przeciążonych arteriach, że to chodzi o usprawnienie ruchu itd. itd. Tyle tylko że jak wynika z beztroskiej statystyki od czasu wprowadzenia tego całego galimatiasu nie ubył z centrum ani jeden samochód. Przeciwnie — ich liczba stale rośnie, bo ludzie jeśli muszą, chcą, czy lubią jeździć, to i tak jeżdżą. Co do smrodu spalin, to sprawa wygląda w ten sposób: że jednym go odjęto, ale drugim dodano i to z nawiazką bo „samochody” stoją w korkach i konca. I to w jakich korkach!

CO 3 GODZINY — NOWY PRZEPIS

Niedawno parę osób zostało pobitych w Sztokholmie drewnianymi pałkami przypominającymi kształtu te, które sa używane w ćwiczeniach karate. Co zrobiło natychmiast szanowne ministerstwo handlu? Zakazało sprzedaży tych pałek sklepom sportowym w całej Szwecji. Potem stwierdzono, że ofiary pobicia były łojone przyrządami wystruganymi na lekcjach majsterkowania w szkołach, ale zakaz pozostał. Mimo, że już poprzednio prawdziwe „nunszaks” (tak się podobno do świństwa do karate nazywa) sprzedawano tylko osobom legitymującym się członkostwem klubu karatekowskiego. Przykładu można by mnożyć w nieskończoność, ale zamiast tego pójnka, również na zasadzie Schadenfreude. Pisałem w swoim czasie, że jak wynika z książki socjologa szwedzkiego, Tarsas-Wahlberga, w ostatnim dziesięcioleciu „wyprodukowano” tu ponad 11 tys. aktów prawnych — nie licząc tych najbliższego rzędu. Jak okólniki, zarządzenia wewnętrzne itd. Uwzględniając czas na sen i odpoczynek prawodawców oznacza to co 3 godziny nowy przepis. Pierwszorzędny rezultat...

I oto ministerstwo sprawiedliwości wreszcie uznało, że od tego przybytku głowa już boli i rozpisło wśród setek instytucji ankietę z prośbą o wskazanie przepisów niezgodnych, zdezaktualizowanych lub wręcz niepotrzebnych nadających się do anulowania. Po kilku miesiącach zebrano wszystkie propozycje. Było ich... 49.

ANDRZEJ NOWICKI (Sztokholm)

Paryskie wędrówki (KORESPONDENCJA WŁASNA)

Gdy przed siedmiu laty po raz pierwszy wysiadłem na paryskim dworcu Saint Lazare uwagę moją zwrócił starszy człowiek w mocno zniszczonym ubraniu, trzymający w kieszeni butelkę czerwonego wina. Był to pierwszy, prawdziwy clochard, postać doskonale mi znana wcześniej z literatury i filmu. Z tego też chyba względu wyglądał i ubiór tego człowieka, którego natychmiast utożsamilem z całą legendą, zapadł mi głęboko w pamięć.

Podczas następnych pobytów w tym mieście pierwsze swe kroki z reguły kierowałem na Saint Lazare. Tak było zresztą i ostatnio. I dopiero gdy spotkałem swojego clocharda, tego samego człowieka co przed laty, czułem że naprawdę jestem w Paryżu, w tym samym mieście, którym tak się zachwycałem przed laty. Wtedy też dopiero ruszałem na dłuższą wędrówkę śladami poznanych niegdys miejsc i ludzi. Po kilku zresztą minutach czułem się już tak, jakbym tego miasta nigdy nie opuścił. Ten sam nastrój, ta sama atmosfera, ba, ci sami nawet bywalcy niewielkich kawiarenek — wszystko to razem stwarzało wrażenie jakiejś ciągłości, dzięki której i sam Paryż wydaje się być niezmienny, taki sam jak rok, pięć, dziesięć czy czterdzieści lat temu. I nie jest to tylko moje odczucie. Prawie każdy, kto wraca tu, po obojętnie jak długiej nieobecności, natychmiast czuje się swojsko, tak jakby go nie było tu zaledwie kilka dni.

Niemal anegdotycznie brzmi historia warszawskiego dziennikarza Artura Grodzickiego, który chciał wyrobić sobie kartę wstępu do paryskiej Biblioteki Narodowej. Gdy pytano go czy takiej karty kiedyś nie miał, odpowiedział, że owszem, ale bardzo dawno temu, jeszcze przed wojną, więc nie ma w ogóle o czym mówić. Mimo tych zastrzeżeń sympatyczna paniienka zabrała do segregatorów i już po trzydziestu sekundach trzymała w ręku ową przedwojenną kartę...

Ten Paryż niezmienny, stale obecny w tym samym kształcie w pamięci wszystkich turystów, to przede wszystkim Paryż dziewiętnastowieczny. W całości zachowany został on do naszych czasów. Dlatego też tak łatwo i niekłopotliwie można konfrontować swoje wrażenia z wrażeniami tych, którzy bywali w tym mieście jeszcze przed wojną, tak zresztą drugą jak i pierwszą.

Na dzisiejszy kształt liczącego już sobie dwa tysiąclecia, Paryża największy wpływ wywarł baron Haussmann, prefekt miasta, pełniący te funkcje za czasów Napoleona III. Ten genialny i to chyba nie tylko na owe czasy urbanista, kilkunastu posunięć stworzył inne, nowoczesne miasto, nadając mu zarazem rozmach i przestrzeń. Jego dziełem jest Plac Gwiazdy i dwanaście wychodzących z niego wielkich alei, on też zaprojektował dwa olbrzymie bulwary — Saint Michel i Saint Germain na których do dziś tak chętnie spotyka się młodzież z całego świata, jego dziełem są dwie inne przebiegające z południa na północ, miasto, wielkie i znakomicie spełniające swoją rolę arterie — Sebastopol, i Strasbourg. To jeszcze nie wszystko. Za jego czasów powstała Opera, Teatr Chatelet, Hale Targowe, jemu też należy zawdzięczać stworzenie zielonych pól miasta — Lasku Vincennes i Lasku Boulogńskiego. Wyliczać by można zresztą długo. Piętno czasów Haussmanna widoczne jest niemal na każdym kroku.

Najłatwiej się o tym przekonać oglądając Paryż z lotu ptaka. Żeby to jednak zrobić, nie trzeba od razu decydować się na wycieczkę nad Paryżem — bo i to jest możliwe — samolotem lub helikopterem. Wystarczy wjechać windą lub, co kosztuje jeszcze taniej, wejść samemu na Wieżę Eiffla. Z drugiego jej piętra rozpościera się wspaniała panorama miasta. Dopiero z tej wysokości zorientować się można w pozornie pogmatwanym — tak przynajmniej wydaje się na dole — a jednak celowym i funkcjonalnym układzie alei, bulwarów, ulic i uliczek zbiegających się w trójkąty, rąbły i kwadraty, zobaczysz w pełnej krasie bogato zdobione kamienice, różnorodność stylów i typów zabudowy.

Ilu mieszkańców liczy Paryż, gdzie przebiega jego granice? Na pytania te nie sposób dać jednoznacznej odpowiedzi. Pod względem administracyjnym metropolia ta niewiele tylko zmieniła się od czasów Haussmanna. W dalszym ciągu dzieli się na dwadzieścia obwodów, które dziś zamieszkuje około 3 mln osób. I to jest właśnie ten stary, nie poddający się tak łatwo zmianom, dziewiętnastowieczny Paryż. Oszar ten wraz z otaczającym go obwarunkiem przedmieść to znów tzw. Wielki Paryż, liczący już ponad 6 milionów. Popularne jest również inne określenie — okrąg paryski. Zamieszkuje go przeszło 9 milionów ludzi. Mówiąc inaczej mieszka tu co szósty Francuz. Wróćmy już jednak do wyglądu miasta. Choć tego, zwłaszcza jeśli się jest w samym centrum, nie widać, podlega ono poważnym ale systematycznym zmianom. Francuzi niechętnie się na nie godzą ale są one konieczne. Szczególnie ważne okazało się rozwiązanie trudności komunikacyjnych. W minionych latach wybudowana została więc nowoczesna linia, głębokiego szybkiego metra RER, powstała okalająca miasto wielka autostrada zwana Peryferiakiem, stworzony został cały system tuneli, rozjazdów, podziemnych parkingów i garaży. Coraz więcej pojawia się również nowoczesnych akcentów architektonicznych. W śródmieściu reprezentowane są one przez gmach UNESCO, dwustumetrowy wieżowiec obok dworca Montparnasse i ośrodek kulturalny im. G. Pompidou. Nie wszystkie te obiekty zostały przez mieszkańców w pełni zaakceptowane. Szczególnie dużo krytycznych uwag pada i pada nadal pod adresem ośrodka Taksofawarce paryscy do dziś nie mówią o nim inaczej jak — ta wstrętna rafineria.

Nowoczesny Paryż powstał jednak przede wszystkim na peryferiach. Wszystkim znana jest już dzielnica Defence wyrosła na przedłużeniu osi Pół Elizejskich. Gdy po raz pierwszy tu się znalazłem, nożem, że jestem w zupełnie innym mieście, jak gdyby rodem z XXI wieku. Budowa tego naszpikowanego wieżowcami ośrodka nie została jeszcze zakończona. Wkrótce już jednak dysponować on będzie milionem metrów kwadratowych powierzchni biurowej dla 50 tys. pracowników, parkingami na 30 tys. samochodów, 25-hektarowym ogrodem. Mimo widocznych na każdym kroku cudów techniki, turyści zaglądają tu jednak na krótko. Stary Paryż przyciąga ich w znacznie większym stopniu. Po prostu jest bardziej swojski. Tekst i fot. J. CYPERLING

Na zdjęciu — wieżę Montparnasse widać z wielu punktów Paryża.

P. P. „POLMOZBYT” W ŁODZI
INFORMUJE
że nowo uruchomiony
SKLEP NR 7
Łódź, ul. Franciszkańska 77
OFERUJE DO SPRZEDAŻY:
♦ części do samochodu „Syrena”
♦ akcesoria
UPRZEJMIIE ZAPRASZAMY

2330-k

**OKRĘGOWY URZĄD
TELEKOMUNIKACJI MIĘDZYMIASTOWEJ W ŁODZI**
ZATRUDNI OD ZARAZ

KOBIETY w wieku od 18 do 35 lat

DO ZAWODU TELEFONISTKI

z wykształceniem średnim lub niepełnym średnim, w pełnym i niepełnym wymiarze godzin.
Bliższych informacji udziela Sekcja Służby Pracowniczej, Łódź, al. Kościuszki 5-7, p. 817, telefon 314-44

2347-k

**OKRĘGOWE PRZEDSIĘBIORSTWO
GEODEZYJNO-KARTOGRAFICZNE
PRACOWNIA REPRODUKCYJNA,
ŁÓDŹ, UL. ZAKĄTNA 18/20**
w ramach luzów produkcyjnych przyjmie
zlecenia na wykonanie
DIAPOZYTYWÓW KRESKOWYCH
na filmach błyszczących lub matowych.
Skala odwzorowania 1:1, pomniejszenia i
powiększenia do formatu A-1.
TERMIN REALIZACJI DO 14 DNI.

2449-k

**PTSB „TRANSBUD — ŁÓDŹ”
ODDZIAŁ I, UL. POJEZIERSKA NR 95
ŚWIADCZY USŁUGI**

dla jednostek państwowych, spółdzielczych oraz
osób prywatnych w zakresie:

- mycia samochodów
- wykonywania usług technicznych
- zaprawki lakierniczej
- naprawy bieżącej.

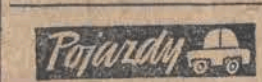
INFORMACJI UDZIELA DZIAŁ TECHNICZNY,
TEL. 51-17-51, 51-67-03.

2446-k

URZĄDZENIA do baterij-
nego chowu kur na 10.000
sztuk — sprzedam. Telefon
15-24-2.

POSZUKUJE pomieszcze-
nia na pracownię krawie-
czniczą w dzielnicy
Górną. Oferty „33942”
Prasa, Piotrkowska 96

SPRZEDAM Zastawę 1000p
rok prod. 1976. Łódź ul.
Podgórska 62/42 po godz. 13

WYNAJME lokal na pra-
cownię krawiectwa lekkie-
go w Łodzi. Oferty „34045”
Prasa, Piotrkowska 96

DACIE 1300 — sprzedam.
Zgierska 93/106 m. 179, tel.
55-25-64, po 15.

POSZUKUJE lokalu na
działalność handlową. Na-
chętnej w Śródmieściu
Oferty „33926” Prasa,
Piotrkowska 96

WKFAD „Polonez” 1972
i 1974, przyczepę bagażową
do „Zukę” — działkę bu-
dowlaną w Łodzi — sprze-
dam lub inne propozycje
Nawrot 96 m. 7.

ZAMIEŃCIE 2 pokoje Re-
tkina na równorzędne, więk-
sze — Zubarz. Radogoszcz
tel. 778-33.

SPRZEDAM 134” sprzedam
Zabarska 14-18 Dąbrowa
33948 g

POSZUKUJE lokalu na
działalność handlową. Na-
chętnej w Śródmieściu
Oferty „33926” Prasa,
Piotrkowska 96

OPEL Rekord 1975 stan
dobry — sprzedam, Trak-
torowa 86 m. 61

MIESZKANIE w starym
budownictwie — kupię. Of-
erty „33899” Prasa, Piotr-
kowska 96

„STAR — 28” nowy (roz-
biak) sprzedam. Deski pod-
łogowe suche kupię. Tel.
812-13.

MIESZKANIE trzypokojowe
budownictwo — sprzedam.
wojenne lub blok — kupię.
W rozkładzie ewentualnie
M-3. Tel. 257-85.

„SIMCE-Christler — 1308”
sprzedam. Piotrkowska 182
m. 509.

BUDOWNICTWO między-
wojenne typu górnego, szty-
ry pokój z kuchnią
plus duży hall i sypialnia.
190 m. znakomity roz-
kład i pełny komfort, ga-
z, telefon — centrum
Łódź — zamienię na 2-3
pokojowe mieszkanie wlas-
nościowe spółdzielcze. Of-
erty „33579” Prasa, Piotr-
kowska 96

PRZYCZEPĘ N-126 sprze-
dam. Tel. 886-59

KUPIE lokal o małej po-
wierzchni nadający się na
sklep. Oferty „33456” Prasa,
Piotrkowska 96

SKOPE 100 kupię 997-49
wielozorem.

M-3 (3 pokoje) „Lokum” —
Teofilów parter — sprze-
dam. Oferty z podaniem
kwoty „33993” Prasa, Piotr-
kowska 96

**„CITROEN CX 2200 Pal-
las” (1976) — sprzedam.**
Ogł. codziennie 18-19 „Ju-
ventus”

POSZUKUJE M-3 lub 2-po-
kójowego pokoju z kuch-
nią stare budownictwo z
wygodami. Platne za rok
z góry. Tel. 221-65, po 19

**„FIATA 125p” — (1980),
przyczepa N-126 — (1981)
— sprzedam. 55-20-02.**

CUDZOZIEMIEC poszukuje
mieszkania M-3, umeblowa-
ne. Platne z góry. Oferty
„33945” Prasa, Piotr-
kowska 96

**„FIATA 125p” — (1980),
przyczepa N-126 — (1981)
— sprzedam. 55-20-02.**

PILNIE potrzebne samo-
dzielne mieszkanie na dwa
lata. Tel. 772-18.

**DWA pokoje, kuchnia, wa-
da, gaz oraz M-4 trzypo-
kójowa, IV p. telefon za-
mienie na M-5 trzypokojowe.
rozkładowe. Tel.
33-95-16.**

M-4 na 3 lata wynajmę
najchętniej cudzoziemcom
Platne z góry. Tel. 452-37

„RADOM” nowy — kupię
Tel. 56-06-38.

**DWA pokoje, kuchnia, te-
lefon, blok, umeblowane
wynajmę małżeństwu
cudzoziemcom. Platne z g-
ry rok z góry. Oferty z ce-
na „34771” Prasa, Piotr-
kowska 96.**

KUPIE nową, dużą lodówkę
i zamrażarkę — telefon
757-16.

SPRZEDAM plaszcz skór-
zany damski i kurtkę
męską. Tel. 887-00.

MIOD, kit oczyszczony —
receptura, 789-01.

KUPIE Dony tel. 793-99

SPRZEDAM plaszcz skór-
zany damski i kurtkę
męską. Tel. 887-00.

MIOD, kit oczyszczony —
receptura, 789-01.

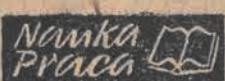
KUPIE Dony tel. 793-99

SPRZEDAM plaszcz skór-
zany damski i kurtkę
męską. Tel. 887-00.

MIOD, kit oczyszczony —
receptura, 789-01.

KUPIE Dony tel. 793-99

WYNAJME mieszkanie M-3
z telefonem obokrajow-
cowi. Oferty „35082” Prasa,
Piotrkowska 96.

MATEMATYKA, fizyka
374-52 Malinowscy. 32807 g

MATEMATYKA 51-74-16
mgr Pluskowski. 36171 g

CHEMIA, matematyka
788-01 Architekt. 30738 g/32382

PRZYGOTOWUJE zda-
jących egzaminy do Liceum
Plastycznego. Trojanow-
ska, tel. 619-38, po 20.

ZATRUDNIĘ szwaczka. Pa-
lista 141. Rekinia. Osie-
die „Pienista”. 33948 g

ZATRUDNIĘ pracownika
do magla-prasownicy, na-
chętniej renciste. Oferty
„33004” Prasa, Piotrkowska
96

SOLIDNA, wydatna szwa-
czka przyjmie szycie kur-
tek do domu. Oferty —
„34077” Prasa, Piotrkowska
96

**DO sklepu „1001” Drob-
szów — przyjmie wspólni-
ka. Oferty „33977” Prasa
Piotrkowska 96.**

POMOC domowa na stałe
zatrudnię. Warunki miesz-
kaniowe i płacy dobre
Łódź, tel. 609-52. 33880 g

PRZYJME szycie chustki-
czek (spodnie, kurtki, ko-
szule). Oferty „33321” Prasa,
Piotrkowska 96

WYTUMIANIE drzwi oz-
dobne oraz skuteczne za-
bezpieczenie. Tel. 52-42-57
lub 52-63-83 Błaszczak. 34113 g

53-28-67 Tv — pogotowie —
Rosiak 31101 g

PRZECZYSZCZALNIA dzieci:
od godz. 17. Gorkiego
87 blok 394. 34511 g

**WSS „SPOŁEM”
Oddział Produkcji w Łodzi,
ul. Jerzego 10/12**

**zatrudni
GŁÓWNEGO MECHANIKA.**

Placa wg układu zbiorowego pra-
cy dla spółdzielczości spożywców.
Wymagane kwalifikacje:

wykształcenie wyższe i 6-letni
staż pracy, w tym 2 lata na sta-
nowisku kierowniczym lub samo-
dzielczym.

Zgłoszenia przyjmuję i bliższych
informacji udziela dział spraw
pracowniczych, tel. 242-28.

2224-k

KONKURS

**na stanowisko dyrektora
Miejskiego Przedsiębiorstwa
Komunikacyjnego w Łodzi.**

Komisja konkursowa ogłasza
konkurs otwarty na stanowisko
dyrektora Miejskiego Przed-
siębiorstwa Komunikacyjnego w
Łodzi.

KANDYDAT

POWINIEN POSIADAĆ:

- ♦ wykształcenie wyższe,
- ♦ staż pracy co najmniej
8 lat, w tym 4 lata na
stanowisku kierowniczym
lub samodzielnym,
- ♦ dobry stan zdrowia.

Zgłoszenia należy kierować do Oddziału
Łódzkiego Towarzystwa Naukowego
Organizacji i Kierownictwa, 90-340 Łódź, ul.
Piotrkowska 123 w terminie do 14 listo-
pada 1981 roku.

Komisja konkursowa zastrzega
sobie prawo wyboru lub rezygna-
cji z kandydata bez podania
przyczyn.

2433-k

PAŃSTWOWA

**WYŻSZA SZKOŁA FILMOWA,
TELEWIZYJNA I TEATRALNA**

**im. Leona Schillera w Łodzi
OGŁASZA KONKURS
na stanowisko dyrektora
administracyjnego.**

Podjęcie pracy w uczelni przewi-
dziane jest po 15 listopada 1981 r.

**I. Warunki, jakie powinien
spełniać kandydat:**

1. Ukończone studia wyższe (prawnicze
i ekonomiczne).
2. Staż pracy minimum 8 lat, w tym
4 lata na stanowisku kierowniczym.
3. Znajomość organizacji pracy w szkol-
nictwie wyższym.
4. Czynną znajomość jednego języka
obcego.

**II. Zgłoszenie do konkursu
winno zawierać:**

1. Życiorys i kwestionariusz osobowy.
2. Opinie z ostatnich 5 lat pracy.
3. Odpis dyplomu ukończenia studiów
wyższych.
4. Inne dokumenty stwierdzające po-
żądane na tym stanowisku kwalifikacje.

Uczelnia nie zapewnia mieszkania.
Zgłoszenia na konkurs należy
przesyłać pod adresem: Rektorat
Państwowej Wyższej Szkoły Fil-
mowej, Telewizyjnej i Teatralnej
im. Leona Schillera, 90-323 Łódź,
ul. Targowa nr 61/63 w terminie
do dnia 10 listopada 1981 roku.

2422-k

**PRZEDSIĘBIORSTWO
ZAOPATRZENIA ROLNICTWA W WODĘ „WODROL”
W ANDRESPOLU k. ŁÓDZI**

**O G Ł A S Z A
PRZETARG OGRANICZONY**

na sprzedaż n/w środków transportowych:

1. Samochód „Star W-28”, rok budowy 1975, nr silnika 11507,
nr podwozia 57366, ładowność 4,5 tony, stopień zużycia
50 proc., cena wywoławcza 175.000 zł.
2. Naczepa niskopodwoziowa marki „ZREMB”, typ NB-61, rok
budowy 1975, nr podwozia 105, ładowność 6 ton, stopień zu-
życia 75 proc., cena wywoławcza 27.775 zł.

Jednostki gospodarki uspołecznionej, nie uspołecznionej oraz
osoby fizyczne biorące udział w przetargu zobowiązane są do
przedłożenia zaświadczenia wydziału komunikacji właściwego
dla miejsca siedziby jednostki lub zamieszkania osoby fizycznej.

Przetarg odbędzie się w siedzibie przedsiębiorstwa w Andres-
polu, ul. Rokicińska 236 w dniu 9 listopada 1981 r. o godz. 10.
W przypadku niedojścia do skutku przetargu pierwszego, drugi
przetarg odbędzie się w tym samym dniu o godz. 12, a cena
wywoławcza zostanie obniżona zgodnie z przepisami.

Wadium w wysokości 10 proc. ceny wywoławczej należy
wplacić do kasy przedsiębiorstwa najpóźniej w przeddzień prze-
targu.

Środki transportu można oglądać codziennie w siedzibie przed-
siębiorstwa w godzinach od 10 do 12.

Przetarg przeprowadzony zostanie zgodnie z zarządzeniem mi-
nistra komunikacji z dnia 14 kwietnia 1972 r. (MP nr 26, poz.
148).

Przedsiębiorstwo nie odpowiada za braki w wyposażeniu, wa-
dy fizyczne i nie udziela gwarancji sprzedawanym pojazdom.

Zastrzega się prawo odstąpienia od przetargu bez podania
przyczyn.

2537-k

**ŁÓDZKIE PRZEDSIĘBIORSTWO OBROTU SUBOWCAMI
WŁÓKIENNICZYMI I SKÓRZANYMI W ŁÓDZI,
UL. POJEZIERSKA 90a**

**O G Ł A S Z A
I PRZETARG OGRANICZONY**

na sprzedaż samochodu ciężarowego i przyczepy samochodowej.

1. Samochód ciężarowy marki „Jelcz”, typ 315 o ładowności
8.000 kg, nr podwozia 3293, nr silnika 47101153, cena wy-
woławcza 104.475 zł.
2. Przyczepa marki „Sanok”, typ D-83, ładowność 10.000 kg,
nr fabryczny 3300, cena wywoławcza 56.250 zł.

Przetarg odbędzie się w dniu 9 listopada 1981 r. o godzinie 11
w siedzibie przedsiębiorstwa w Łodzi, ul. Pojezierska 90a, gdzie
również codziennie (prócz niedziel i dni wolnych od pracy)
można oglądać w/w pojazdy w godzinach od 8 do 13.

W razie niedojścia przetargu do skutku, II przetarg odbędzie
się w tym samym dniu o godzinie 13.

Osoby przystępujące do przetargu winny wpłacić w kasie na-
szego przedsiębiorstwa wadium w wysokości 10 proc. ceny wy-
woławczej do dnia 6 listopada 1981 r. oraz dostarczyć zaświad-
czenie stwierdzające, że nabycie przez nie pojazdu jest uza-
sadnione w świetle przepisów w sprawie krajowego transportu
drogowego, wystawione przez Wydział Komunikacji URN.

Zaznacza się, że przedsiębiorstwo nie ponosi żadnej odpowie-
dzialności za odmowę dopuszczenia przez Wydział Komunikacji
sprzedanego pojazdu do ruchu drogowego. Zastrzega się rów-
nież prawo odstąpienia od przetargu bez podania powodu.

2535-k

**ZAKŁAD PROJEKTOWANIA
I USŁUG INWESTYCYJNYCH „INWESTPROJEKT”
ŁÓDŹ, UL. SIENKIEWICZA 101/109**

**O G Ł A S Z A
PRZETARG NIEOGRANICZONY**

**na sprzedaż ro zrozbioru budynków i innych nieruchomości znajdu-
jących się na niżej wymienionych nieruchomościach w Łodzi
przy ul. ul.:**

- Mickiewicza 33 — prawa i lewa oficyna, Mickiewicza 37
- dwie lewe oficyny,
- Orlej 4 — budynki po PTHW (bez trylinki),
- Sienkiewicza 74 — budynki gospodarcze, warsztat i gara-
że, Sienkiewicza 113 — budynek fabryczny po „Polspor-
cie” i na froncie budynki gospodarcze,
- Stefana 17, Stefana 22a (drugi front Blacharska 2), Ste-
fana 27, 29, 31 — łącznie 3 budynki,
- Chopina 2 i 2a — łącznie 2 budynki,
- Zabiej 4, 6, 19/21 — budynki Ośrodka Badawczo-Rozwo-
jowego „Społem”,
- Żurawiej 8 całość, Żurawiej 12a, 12b, 12c — łącznie 3 bu-
dynki, Żurawiej 14, 16 i 16a — łącznie 2 budynki, Żura-
wiej 18a, 20, 15a, 15,
- Zgierskiej 120 (przy bloku 44) — trafostacja murowana,
Zgierskiej 111 (przy bloku 40) — trafostacja z elementów.

W przetargu mogą brać udział przedsiębiorstwa państwowe,
spółdzielcze i nie uspołecznione oraz osoby fizyczne legitymują-
ce się uprawnieniami do prowadzenia działalności przemysłowej
lub handlowej.

Przystępujący do przetargu powinien wpłacić wadium w wy-
sokości 2.000 zł na każdą nieruchomość na konto ZPIUI „In-
westprojekt” w NBP III OMR w Łodzi nr 47034-1485, co naj-
mniej na dzień przed datą przetargu.

Oferty należy składać na drukach ZPIUI „Inwestprojekt” w
zakończonych kopertach do dnia 9 listopada br. w budynku przy
ul. Okrzei 40, pok. 213, I piętro.

Otwarcie ofert nastąpi w dniu 10 listopada br. o godz. 9.
Zakład zastrzega sobie prawo wyboru oferenta oraz prawo
odstąpienia od przetargu bez podania przyczyn.

Bliższe informacje i druki można uzyskać w ZPIUI „Inwest-
projekt” przy ul. Okrzei 40, pok. 213 w godz. 9-12.

2516-k

PARKIETY — układanie
cyklinowane, lakierowa-
nie 677-82, Włoczek

CYKLINOWANIE, lakiero-
wanie parkietów, Bedna-
czuk 721-63

PRZEDSZKOLE prywatne
czynne od 1 listopada,
Gorkiego 57, Tel. grze-
cznościowy 33-82, godz. 18-
19. Piórkara

CYKLINOWANIE bez-
względnie, lakierowanie. Tel.
53-48-27, Grzywań.

NOVO otwarty sklep ga-
lanterii odzieżowej, skór-
nej i metaloplastyki oraz
artykułów pochodzenia za-
granicznego, zaprasza do
stawców i klientów Łódź
ul. Kilińskiego 20.

KRZEWY róż w szerokim
assortymencie poleca ogro-
dnictwo Łódź-Widzew. La-
winowa 36 Rola-Ruśki.

NAPRAWA telewizorów
Stelter 393-43.

33968 g

34023 g

